

TEMNÉ
ZRCADLO

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

HOST

TEMNÉ
ZRCADLO

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

PŘELOŽILA
KATEŘINA
HAJŽMANOVÁ

BRNO 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Dark Mirror

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2025

Maps © Emily Faccini

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3055-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-3056-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3057-1 (MobiPocket)

* Pro ty, kteří si připadají neukotvení *

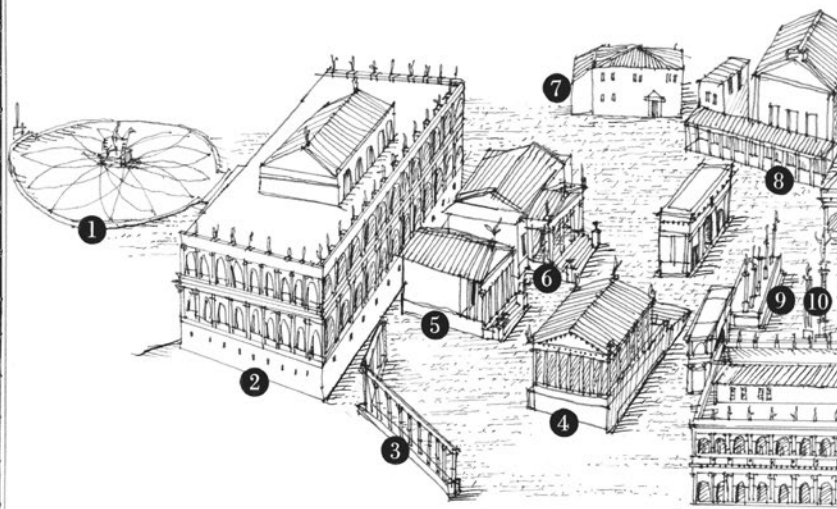

Jak ti mohou lidé polehčit v tvých útrapách?

AISCHYLOS, UPOUTANÝ PROMETHEUS

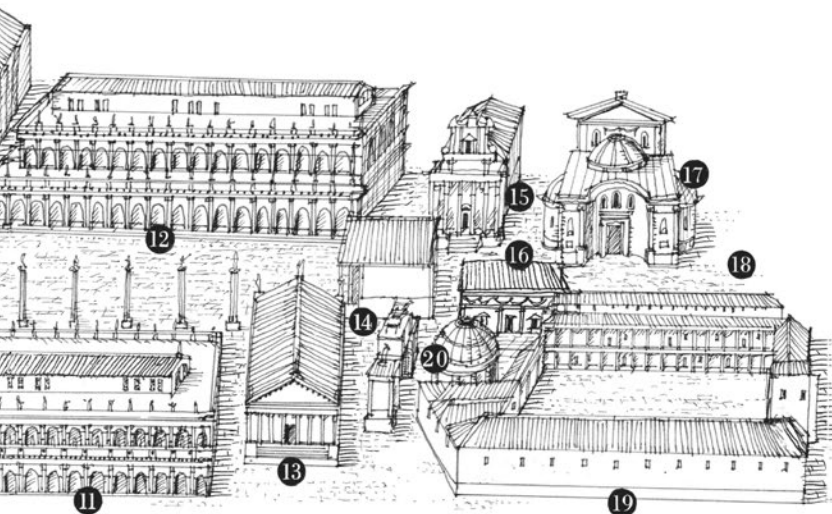

1	Piazza del Campidoglio	11	Basilica Arcana
2	Velká knihovna věšteg (Tabularium)	12	Charonova banka
3	Portikus	13	Dům cítění
4	Dům věštby	14	Dům snění
5	Dům augurů (Augurákulum)	15	Dům strážců
6	Dům ovládnutí	16	Administrativní budovy
7	Staré Tullianum	17	Dům proměny
8	Kurie	18	Hlavní vstup
9	Rostrum	19	Dům sibyl
10	Kasandřin sloup	20	Strážnice

NÁVRH VYTVOŘIL GIOSUÈ BARRACO, UNIVERZITA LA SAPIENZA V ŘÍMĚ —
BUDE DOKONČENO ROKU 2070

ČÁST PRVNÍ

POD TLAKEM

aduantas (irsky, podstatné jméno)
pocit strachu nebo osamělosti
způsobený neznámým prostředím

ZAPOMENUTÉ

Kdysi dávno, když venku přšelo a pouliční lampy u Sedmi ciferníků hořely nízkým plamenem, mi Nick vyprávěl o jistém vězení ve Stockholmu. Říkalo se mu Rosenkammaren, Růžová komnata, už to jméno bylo samo o sobě mučením. Tam dole, kam sluneční svit nikdy nedosáhl, by žádné růže růst nemohly. Vězni v něm viseli v okovech a museli stát v ledové vodě.

Tu noc, kdy se Nick poté, co našel svou sestru mrtvou v lese, rozhodl zasvětit život zničení kotvy, přijal možnost, že by na tomhle místě mohl skončit. Někdy se probouzel zalitý ledovým potem a s myšlenkou, jestli ho už éter k pobytu v Růžové komnatě neodsoudil.

Často jsem hloubala, jestli můj život ovlivňují moje volby, nebo zda byla jeho dráha načrtnuta už předtím, než jsem se narodila, jestli se přede mnou odvíjí jako nit na vřetenu. Přemýšlela jsem, jestli má každý z nás svůj osud, jestli jsou vzorec a plynutí času předem dány, nebo zda ho můžeme donutit změnit směr. Touhle představou se zabývají všichni vidoucí. Někteří z nás zahlédnou zlomek budoucnosti a rádi věříme, že to znamená, že ji dokážeme ovlivnit, ale já mám podezření, že jakákoli míra kontroly je pouhou iluzí a my nemáme o nic víc moci než amaurotici.

Můžeme jen doufat, že dostaneme varování. Záblesk poznání o chvíli dřív, než onen okamžik nastane.

A tak prostě věříme éteru, nebo se o to aspoň snažíme. Jak mi kdysi řekl někdo, koho mám ráda, důvěra znamená, že si člověk nikdy nemůže být jistý, jestli má tomu druhému vůbec důvěřovat.

Moje snová krajina se změnila. Pole květin, které tam rostly od dětství, zmizelo.

Moje bezpečné místo teď představoval pařížský pokoj, téměř prázdný.

Stála v něm postel s rozházenými příkrývkami, na každé straně jedna lampička. Kousek od ní jsem ve stínu ležela já. Mezi prkny podlahy se natahovaly bílé kvítky — moje sasanky proměnlivé, pořád se snažily růst, ačkoli měly okvětní plátky vybledlé a průsvitné. Kolem mě se kupil sníh jako prach na čemsi zapomenutém.

Za vzdáleným oknem jsem viděla jen temnotu. Noc sevřela konspirační byt ve svých dlaních. To bylo u snové krajiny normální; sinalost jejích stěn ne. Znovu a znovu jsem se pokoušela vstát, ale neviděná tíha mě držela na místě, tlačila mě k podlaze.

Možná to tak bylo nejlepší. Sice bych se chtěla dostat do té postele — určitě byla měkká a teplá —, ale cítila jsem, že by mě odnesla nesnesitelně daleko. Vrhla by mě do světa zubů, které mě chtějí roztrhat na cáry. Když jsem vklouzla zpět do nevědomí, uviděla jsem na svém duchu krev. Refájskou krev, lidskou krev, měla jsem ji všude na rukou.

Spala jsem hodiny nebo týdny nebo roky. Mezi chvílemi nevědomí jsem měla za to, že jsem se zatoulala směrem k posteli — myslela jsem si, že cítím slunce, slyším hlas —, ale vždycky jsem skončila zpátky na podlaze, jako bych se ani nehnula. Květiny se mi obtáčely kolem končetin, jako by mě chtěly obejmout a ukonejšit.

A pak jsem usínat přestala. Teď jsem byla bdělá, prokřehlá a uvědomila jsem si, že se musím dostat do postele. Stříbrná šňůra mě tam táhla — bylo to slabé šhubání, to jsem ve své snové krajině cítila málokdy.

Když jsem se pohnula, bílé květiny uvolnily své sevření. Otočila jsem se na břicho a plazila se kupředu.

Za mnou zazářilo další světlo, bledé a neprůbojně.

Jako bych měla ruce a nohy z kamene. Každý centimetr, který jsem urazila, mě zcela vyčerpával, a čím víc jsem se blížila k posteli, tím horší byl můj plíživý strach, že jsem se rozhodla špatně. Z mého místa v hlubokých stínech se lampičky zdály tlumené a útěšné, ale teď, když jsem se k nim sunula, zářily až příliš jasně. Nikdo by nedokázal usnout s tak oslepujícím světlem hned u postele. Obávala jsem se toho, co by mi ještě mohlo odhalit, protože něco tu bylo jinak. Cítila jsem to.

Popadla jsem prostěradlo a vytáhla se nahoru. Ruce mě ale zradily a já se zhroutila zpátky na podlahu. Skoro jsem to vzdala. *Už jednou jsi vstala z popela*, řekly květiny hlasem, který jsem si pamatovala, hlasem, který jsem zbožňovala, a zároveň se ho děsila. A tak jsem se znovu začala drápat na postel, a když jsem byla nahoře, schoulila jsem se do pevného klubíčka. *Pokud chceš přežít, musíš věřit, že se ti to bude dařit zas a znovu.*

Po probuzení jsem byla na jiné posteli. Hlava mi spočívala na polštáři, ruku jsem měla položenou na žebrech. Snad celé hodiny jsem tam ležela ztěžklá a s hlavou plnou vaty, dýchala jsem pomalu.

Tohle nebyla snová krajina. Na jejích okrajích se nerozlévaly žádné stíny. Rudé sluneční světlo pronikalo průsvitnými závěsy a odráželo se od televizoru na stěně. Posadila jsem se a snažila se vymnout si ospalky z očí.

Místnost, kde jsem se probrala, byla bez poskvrnky, až na neustlané postele. Stál tu stůl, vedle něj židle s polstrováním

z béžové kůže, přes opěradlo byl přehozený kabát. Podepřela jsem se zdravou rukou a zaposlouchala se do ticha. V dálce bouchly dveře.

„Arcture,“ řekla jsem znepokojeně.

Bez odpovědi. Zatáhla jsem za zlatou šňůru, ale necítila jsem vůbec nic. Ani nejmenší záblesk emocí.

Jsi tam?

Něco na té místnosti bylo špatně. Hladkost dřevěné podlahy, rovné, čisté linie nábytku, naškrobené povlečení — to všechno vypovídalo o jisté formálnosti. Ocitla jsem se v hotelu — a nebyla to žádná levná noclehárna, ale ani Kotvotel, jediný řetězec ve Scionu. Tam mají šarlatové běhouny a na polštářích jsou zlatě vyšívané kotvy.

Poslední, na co jsem si vzpomínala, byl maškarní bál v Paříži. Léandre ve lví masce, Le Vieux Orphelin po jeho boku. Můj soukromý rozhovor s Inkvizitorem Ménardem. Po tom setkání už všechno zahalovala mlha a teď jsem se s bolestí hlavy probudila v hotelu. To bylo i na mě dost bizarní.

„Arcture,“ zkusila jsem to znovu.

Vtom se mi zvedl žaludek, protože jsem si vzpomněla.

Arcturus se vrátil k Nashiře. Využíval mě, jen aby získal informace, celou tu dobu.

Nikde jsem ho neviděla ani necítila, což zřejmě potvrzovalo to, co jsem si pamatovala. Vydolovala jsem z paměti naši konfrontaci v Paříži. Měl v úmyslu prozradit Scionu všechno o syndikátech vidoucích. Jednala jsem rychle, abych ochránila Vidořád, ale klidně mohl být rychlejší a k mým spojencům se dostat dřív než já. Možná jsem jako jediná přežila zpackanou revoluci.

To proto jsem teď tady, sama?

Se značným úsilím jsem štouchla do svého daru a soustředila se na éter, spánky mi probodla ostrá bolest. V mé blízkosti se nacházely tisíce snových krajín, ale žádnou jsem nepoznávala. Když jsem vstala, nohy se mi třáslly, chytla jsem se sloupku postele, abych nespadla. Místo své obvyklé noční košile jsem

na sobě měla kratšy na šňůrku a bílé triko s krátkými rukávy. Ruce jsem měla hubenější než dřív, svaly skoro nebyly vidět. Jak dlouho jsem tu zavřená?

Srdce mi bušilo jako splašené a celou mě polil pot. Přešla jsem k oknu, hlava se mi točila. Pokoj měl výhled do dlouhé ulice, kde se právě rozsvěcely lampy — a jediný pohled na ně otrásl základy mého světa.

Svítily jantarově.

Ne modře.

Všechny scionské citadely měly modré pouliční osvětlení, údajně pro uklidnění obyvatelstva. Pokud se tohle město nenacházelo ve Španělsku nebo Portugalsku, které se pod nadvládu kotvy dostaly teprve nedávno, pak jsem nebyla ve Scionu. Nějak jsem se ocitla ve svobodném světě.

To uvědomění mě vytrhlo z otupělosti. Doklopýtala jsem ke dveřím do koupelny a poklepla na displej, abych rozsvítila světla. V zrcadle se ukázal můj polekaný odraz.

Obarvila jsem si na maškarní bál vlasy. Pořád byly hnědé, ale o něco tmavší, než jsem si pamatovala. Na levé lícní kosti se mi skvěla čerstvá podlitina. V puse jsem cítila jakousi prachovou hořkost, jako bych jedla mouku. Levé zápěstí, které mě stále zlobilo, bolestivě pulzovalo. Podívala jsem se na něj a uviděla růžové pruhy — tyhle stopy mohly zanechat jedině pevně sevřené prsty.

Vrhla jsem se ke dveřím, zavřela je na západku a pod kliku zarazila židli.

Nejasné vzpomínky, nevolnost, neobvyklá chuť na jazyku. Někdo mi podával bílou astru — éterickou drogu, která způsobuje ztrátu paměti —, aby pokřivil moje vnímání času. Neexistovalo žádné jiné logické vysvětlení toho, proč jsem neměla nejmenší tušení, kde jsem nebo jak jsem se sem dostala.

Muselo to nějak souviset s Programem Domino, špionážní sítí, pro kterou jsem v Paříži pracovala. Používali bílou astru na agenty, kteří chtěli rozvázat spolupráci, vymazali jim ze vzpomínek všechny informace o existenci Domina — ale Ducosová

mi tvrdila, že já patřím mezi oficiální spolupracovníky a budu si moct svoje vzpomínky ponechat. Věřila jsem jí natolik, abych se spoléhala, že dodrží své slovo.

Od doby, kdy jsem byla naposledy ve svobodném světě, uběhlo dvanáct let. Prohledala jsem pokoj, abych našla nějaká vodítka, ale nic mi nenapovědělo, kde jsem se ocitla. Na stole jsem spatřila bílý šálek, zvedla jsem ho, a když jsem ho otočila, objevila jsem na jeho okraji půlměsíc sytě třešňové rtěnky, kterou jsem okamžitě poznala.

Nosila ji Eléonore Cordierová.

Cordierová byla lékařka v mé podsíti Manekýna. Když jsem ji viděla naposledy, vysála mi z plíce přebytečnou tekutinu, aby zmírnila zápal plic, který mě týdny trápil. Potom zmizela, podle všeho ji zadržel Scion.

Brzy jsem našla další stopy její přítomnosti. Šaty, které na sobě měla v Paříži. Hřeben s několika černými vlasy. Lahvička parfému — směs cypřiše a kakostu, se štítkem ve francouzštině.

Nebyla jsem si jistá, proč jsem s ní sdílela pokoj. Ale tohle by mohla být moje jediná příležitost k útěku. Nezbyvalo mi než se řídit instinktem, a ten mi říkal, abych zmizela.

V koupelně jsem se donutila pustit kohoutek a nacákat si do obličeje ledovou vodu. Šok zahnal opar malátnosti, ale pořád jsem zůstávala celá rozechvělá. Potom jsem otevřela šatník a našla v něm tři kabáty a sejf. Obecný kód, který někdy fungoval v Londýně, mi tady štěstí nepřinesl, a kdybych se do trezoru pokusila vlámat, mohla bych k sobě přitáhnout pozornost.

Pod postelí ležel kufr. Vyndala jsem z něj krémový svetr s rolákem a navlékla si ho přes triko. Tmavé keprové kalhoty se k němu dokonale hodily, stejně tak sportovní boty schované v šatníku a vlněná čapka, kterou jsem si nasadila na hlavu. Nakonec jsem přes sebe přehodila flísovou bundu.

To, že mám vlastní oblečení, mě znepokojovalo. Vypadala jsem čistě a nakrmeně, i když jsem něco málo shodila, ale podlitiny vyprávěly jiný příběh.

Taky jsem si musela sehnat zásoby. Z šatníku jsem vzala plátěný vak, nacpala do něj svačinky a pití z minibaru a utáhla si popruhy přes rameno. Nikde ani stopy po telefonu. Ne že bych snad měla komu zavolat — všichni moji lidští spojenci nosili mobility na jedno použití a Ranthenové si lidské technologie nikdy neoblíbili. Prohledala jsem kabáty ve skříni a našla jedinou bankovku a zapalovač, obojí jsem si strčila do kapsy.

Nebyly tu žádné zbraně. Budu muset spoléhat na vlastní důvtip. Několikrát už mě zachránil.

Správně to sehrát, to už je půlka úspěchu, má drahá, poradil mi kdysi Jaxon. Tvař se, jako že tam patříš, a nikdo se to neodvází zpochybňovat.

Jaxon byl možná bezcitný hajzl, ale jeho lekce se mi pořád hodily. Vyklouzla jsem z pokoje do tmavé chodby a šla dál, až jsem uviděla výtah. Vyrázila jsem k němu, ale vtom se nade dveřmi rozsvítil displej. Právě ve chvíli, kdy jsem zahrnula do jiné chodby, výtah cinkl a vypochoďovali z něj tři lidé — dva amaurotici, jeden vidoucí.

„...říkala to číslo pokoje?“

„Patnáct.“

„Dobře. Uděláme to opatrně.“ Mluvili s americkým přízvukem. Přitiskla jsem se ke dveřím. „Scotte, ty zajisti všechny osobní předměty. Torresi, určitě nebudeš potřebovat pomoc?“

„Jestli je pod sedativy, tak ne.“

„A co když není?“

„To nejspíš zjistíme.“

Našlapovali tiše. Jakmile byli z doslechu, rozběhla jsem se k výtahu. Obrnila jsem se, zmáčkla tlačítko přízemí a čekala, pod tričkem mi stékaly čůrky potu.

Výtah sjížděl dolů. Jakmile se dveře otevřely, pochopila jsem, že jsem udělala první chybu dnešního večera.

Za osvětleným pultem recepcce stála žena. Ve vstupní hale postávalo dvanáct dalších lidí, většina z nich by se dala popsát jako hromotluci. Ztuhla jsem. Ten, který byl nejbliž, si mě všiml

a jeho výraz zkameněl. Praštila jsem do tlačítka do nejvyššího patra.

„Slečno Mahoneyová,“ vyštěkl cizinec a rozběhl se ke mně. „Počkejte chvíli...“ Dveře se zavřely právě včas a utlumily další rozkaz: „Jděte po schodech! Nesmí vám pláchnout!“

Co se to tu u zasraný Scionský republiky děje?

Se skupinou ozbrojených cizinců teda ani omylem nikam nepůjdu. Když se výtah zastavil, proběhla jsem kolem postarší ženy a vrhla se k nejbližšímu oknu, které ale bylo zavřené na bezpečnostní západku. Zatnula jsem zuby, sundala ze zdi hasicí přístroj a prohodila ho sklem.

Než mě moji pronásledovatelé dohonili, už jsem se soukala po římse a držela se, kde se dalo. Ruce mě začínaly bolet, ale kdyby se mi podařilo vlézt na střechu...

Cvaknutí mě přimrazilo na místě. Dívala jsem se z očí do očí muži ze vstupní haly, který na mě teď z okna mířil pistolí. Měl pohlednou tvář, olivovou pleť a černé vlasy uhlazené dozadu.

„Hezky pomalu,“ pronesl. „Zůstaňte, kde jste.“ Sáhł do saka. „Jste Paige Eva Mahoneyová?“

„Kdo se ptá?“

„Steve Mun. Atlantický zpravodajský úřad.“ Ukázal mi odznak, který nejspíš pro někoho někde něco znamenal. „Mám rozkazy dostat vás do bezpečí, z dosahu Inkvizitora Weavera.“

„Teď jsem taky z jeho dosahu. A možná bych se cítila o ždibec bezpečněji, kdybys sklonil tu pistolí, Steve.“

Lidi na ulici na nás zírali a drželi se od rozbitého skla dál. Jedna žena pozvedla stříbrný mobil. Mun pohlédl na dav a zatnul zuby.

„Tak jo.“ Vrátil pistolí do pouzdra. „Chyťte se mě a můžeme si promluvit.“

Natáhl ke mně ruku, z rukávu vyklouzla naškrobená bílá manžeta.

Ani na chvíli jsem nevěřila tomu, že by se mnou chtěl Steve Mun vést zdvořilý rozhovor. Vyklonila jsem se, podívala

se dolů na ulici a hledala únikovou cestu. Nemohla jsem na něj použít svůj dar, aniž bych ztratila kontrolu nad svým tělem, a pád z takové výšky by mi zlámal pár kostí.

Mou pozornost přitáhlo zaburácení motoru. Ponuře jsem se usmála.

„Jestli si myslíš, že existuje místo, kde bych byla v bezpečí,“ řekla jsem Munovi, „tak fakt netušíš, kdo jsem.“

Amnézie mě nepřipravila o roky tréninku. Mun se mě pokusil chytit, ale já jsem se odrazila a dopadla na střechu nákladního auta, při nárazu se mi roztrásla kolena i kyčle. Řidič zabrzdil, ale než stačil vylézt ven, už jsem byla na zemi a sprintovala opačným směrem, pryč od tří černých aut před hotelem.

Probíhala jsem rušnými ulicemi města, které jsem nikdy neviděla, jeho jantarové osvětlení se mi vysmívalo. Pořád jsem nenarazila na žádné vodítko ohledně toho, kde to vlastně jsem. Přeskočila jsem několik tramvajových kolejí a minula obchodní dům. Kdybych vběhla dovnitř, nejspíš by se mi povedlo setřást pronásledovatele, ale taky by tam mohly být bezpečnostní kamery nebo hlídači. Běžela jsem dál.

Na druhé straně budovy jsem natrefila na řadu zastávek, kde právě lidi nastupovali do autobusu. Tohle byla moje příležitost. Zklidnila jsem se, zpomalila a zařadila se do skupiny.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem řidiče, zarostlého amaurotika. „Máte ještě volná místa?“

Prohlédl si mě. „Jízdenku máte?“

„Ne. Můžu si ji koupit?“

„A kam jedete?“

„Já... svezla bych se až na konečnou, kdyby to šlo.“ Podala jsem mu pomačkanou bankovku. „Bude to stačit?“

„Nevracíme.“

Přikývla jsem a on si vzal jediné peníze, které jsem měla. Když se dveře se zasyčením zavřely a autobus se odlepil od obrubníku, posadila jsem se dozadu a podívala se oknem ven. Uviděla jsem jedno z černých aut, jak se velkou rychlostí prohnalo kolem,

příčemž jeho posádka vůbec netušila, že jim kořist právě vyklouzla ze sítě.

* * *

Když autobus opustil město, zhltna jsem čokoládovou tyčinku z hotelu a vypila pár doušků vody, kapuci jsem si nechala na hlavě a raději se obličejem odvrátila od ostatních cestujících. Napadlo mě, že jsem si měla bankovku pořádně prohlédnout, třeba by mi to prozradilo, kde vlastně jsem. Teď jsem neměla žádné peníze a ani sebemenší tušení, kde ve světě jsem se to probudila.

Už podruhé jsem překontrolovala zlatou šňůru. I když jsem věděla, že mě Arcturus zradil, bylo znepokojující, že jsem při dotyku necítila žádnou odpověď.

Musela jsem usnout. Ze spánku mě vytrhlo teprve hlasité zakašlání, a když jsem se s leknutím probrala, přímo nade mnou stál řidič.

„Konečná.“

Kývla jsem a zvedla se. Usnout v tak vypjaté situaci? To se mi vůbec nepodobalo. „Děkuju.“

Hodila jsem si vak přes rameno a vystoupila z autobusu. Na první pohled mi tohle městečko připadalo menší než to předchozí, i když podle počtu snových krajin to určitě taky bylo město.

Při útěku jsem měla štěstí. Odteď musím být opatrnější, ale bude to těžké. Věděla jsem, jak se pohybovat po Scionu. Dokázala bych vymyslet, kam jít a na koho se obrátit. Ale ve svobodném světě jsem byla ztracená. A co hůř, neměla jsem žádné spojení.

Tenhle den mi připadal jako nejdelší v mém životě, a to jsem byla vzhůru nanejvýš tak jednu hodinu.

Noc byla vlhá, téměř teplá. Minula jsem jakýsi bar, kde se lidi smáli, popíjeli a jedli pod venkovními slunečníky. Přes ulici seděl osamělý vidoucí a upíral oči do mobilu. Zastavila jsem se a pak šla dál.

Než se o jasnovidcích ve svobodném světě dozvím víc, bude asi moudřejší nejdřív oslovit nějakého amaurotika, někoho, kdo nedokáže vycítit, kdo vlastně jsem. Co já vím, třeba by mě místní vidoucí předali pěkně rychle úřadům. Ten muž možná ani netušil, že je vazač. Dozvěděl se někdy, proč ho tak svědí kůže? Ptal se na to lékařů znovu a znovu a nikdy nedostal uspokojivou odpověď?

Aspoň jsem měla pomůcku, kterou budu potřebovat pro nouzovou invocaci. Našla jsem dveře skryté v ústraní, cvakla zapalovačem a vytvořila numu. Nejbližší duchové zpozorněli.

„Volám potulné zemřelé tohoto místa,“ zašeptala jsem. Z domu se vynořilo strašidlo a doplulo až ke mně. „Potřebuju se spojit s přáteli. Můžeš mě dovést k někomu, kdo mi pomůže?“

Strašidlo se rozeznělo souhlasem. Když ještě mívalo tělo, muselo mluvit anglicky. Následovala jsem ho k řadě pastelových domů na náměstí, vyrovnaných vedle sebe jako dortíky polité polevou. Dvě z fasád zdobily propracované bílé linie, které mi připomínaly čáry nakreslené křídou, dokud jsem si nevšimla stínu a neuvědomila si, že je to sádrový reliéf. Můj průvodce proklouzl dveřmi zeleného domu a já šla za ním.

Uvnitř seděli lidé kolem kulatých stolků, pracovali nebo se bavili nad pitím, někteří před sebou měli papíry a knihy, jiní laptop, který jim osvětloval tvář. Za barem se na přípravu drinku soustředil štíhlý amaurotik, do čela mu spadaly tmavé kudrny.

„*Dobry wieczór*,“ řekl, aniž vzhlédl.

Strašidlo kolem něj dvakrát zakroužilo. Kývla jsem na něj a ono zmizelo zdí na druhé straně.

„Zdravím,“ pronesla jsem směrem k barmanovi. „Nemluvíš náhodou anglicky nebo francouzsky?“

„Anglicky, ano.“ Obrátil se ke mně čelem a na dřevěný tábak položil sklenici. „Co by sis dala?“

„Doufala jsem, že bys mi mohl prozradit, kde jsem. Myslím, že jsem nasedla do špatného autobusu.“

„To se stává,“ pronesl přátelsky. „Tohle je Lehnice.“

„Jasně.“ To mi nijak nepomohlo. „A to je kde?“

Zkoumavě se na mě zadíval skrz brýle, pohledem sklouzl na mou tašku a sportovní boty. „To jsi teda hodně ztracená,“ poznamenal. „Lehnice je na západ od Vratislavi. Tam jsi chtěla jet?“

„Ano,“ přisvědčila jsem se vším falešným sebevědomím světa. Nakonec jsem se rozhodla obětovat veškeré dekorum. „Bude to asi znít směšně, ale v jaký zemi vlastně jsme, prosím tě?“

„Děláš si srandu?“

„Odpovíš mi, prosím?“

Zvedl obočí. „V Polsku,“ řekl a očividně očekával nějakou pointu. „V... Evropě.“

Na okamžik jsem na něj zůstala zírat.

„V Polsku,“ zopakovala jsem.

„Ano.“ Zabubnoval prsty. „Z tvýho výrazu soudím, že tady jsi být nechtěla.“

Za žádnou cenu jsem to nedokázala pochopit. Moje znalosti svobodného světa byly chabé, poskládané ze starých map a kázaných rozhovorů, ale byla jsem si jistá, že Polsko se rozhodně nenachází nikde poblíž Francie. Mohla jsem být stovky kilometrů od kohokoli známého.

„Ještě bych měla jednu otázku, jestli můžu,“ řekla jsem barmanovi, ten pomalu přikývl. „Znáš někoho, kdo věští budoucnost, tvrdí, že umí mluvit s duchy, nebo tak něco?“

„Jsi v pohodě?“

Zasmála jsem se. „Naprosto.“

Sjel mě pohledem, já jsem vyčkávala. Musel existovat nějaký důvod, proč mě to strašidlo zavedlo právě k němu.

„Možná,“ řekl. „Kazik, můj přítel.“ Zacukal mu koutek úst. „Ale jak můžu vědět, že to není nějaká bouda a ty nejseš zločinec, co se snaží okrást krásnýho barmana?“

„Nemyslíš, že zločinec by to na tebe zkoušel s nějakou aspoň trochu přesvědčivou historkou?“

„To máš pravdu.“ Podíval se na hodinky. „Zavírám za půl hodiny. Počkáš?“

„Jestli mě usadíš někam, kde nebudu nápadná.“

„Proč, někdo tě honí?“

„Vlastně jo.“

Zachechtal se. „A to mi tvrdíš, že nejseš zločinec.“ (Kdyby jen věděl.) „Fajn, sedni si za roh a já ti přinesu drink. Na účet podniku,“ dodal, než jsem stačila obrátit kapsy. „Vypadáš, že ho potřebuješ.“

* * *

„Jmenuju se Tobiasz,“ představil se barman, když jsme procházeli temnými ulicemi Lehnice. „A ty?“

„Cora,“ odpověděla jsem. „Díky, že mi pomáháš, Tobiaszi.“

Netuším, proč jsem mu řekla tohle jméno. Už dávno jsem na svou matku nepomyslela.

„No, žádný další turisti dneska večer zachránit nepotřebovali.“ Zastrčil si ruce do kapes. „Cestuješ s batohem po Evropě?“

„Jo.“ Dobrá krycí historka. „Odpojila jsem se od kamarádů.“

„A odkud jsi?“

Snažila jsem se přijít s neškodnou odpovědí. „Z Islandu.“ I jako I. „Z hlavního města.“

„Z Reykjavíku.“ Vypadal ohromeně. „Na Islandu jsem nikdy nebyl.“

„Tyjo, je to tam boží. Je tam fakt hodně... ledu.“ Ohlédla jsem se přes rameno. „A ty jsi odsud z Lehnice?“

„Ne, jedu na jih na Vratislavskou univerzitu. V létě tu bydlím s Kazikem. A právě za ním tě teď vedu.“

„Co studuješ?“

„Umění. Chci být sochař, jako moje babička,“ odpověděl Tobiasz. „Ty na Islandu taky studuješ?“

Skoro mi to vzalo řeč. Bylo naprosto surreální věst takhle normální rozhovor bez jediné zmínky o Scionu. Musela jsem přemýšlet, jaký život bych asi vedla, kdybych zůstala mimo jeho hranice.

„Ne, na vysokou jsem nikdy nešla,“ řekla jsem nakonec. „Živí mě demolice.“

Demolice rozumných plánů, starých paláců a tyranských režimů.

Držela jsem s ním tempo a přitom nahlédla do éteru. Ti chlápíci v obleku mohli zjistit, kam jsem uprchla, z bezpečnostních kamer. Tobiasz byl fakt laskavý, že se rozhodl pomoci naproté cizince, ale taky žil v domnění, že jsem ztracená cestovatelka, ne scionská uprchlice. To poslední, co bych chtěla, je, aby někdo další trpěl kvůli tomu, že se můj život proměnil v dlouhý řetězec katastrof.

Zahnuli jsme do jakési uličky a Tobiasz odemkl dveře. „Jestli se mě chystáš okrást, tak máš příležitost,“ podotkl.

„Všimni si, že jsem jí nevyužila.“

Zavřel za námi a klepl na interkom. Otevřely se dveře a Tobiasz mě vedl nahoru po schodech.

Byt byl upravený, s dřevěnými podlahami a slonovinovými stěnami. U barového pultu seděl zařikávač, něco málo přes dvacet, před sebou otevřený laptop a kýval hlavou do rytmu tiché hudby.

„Kaziku,“ oslovil ho Tobiasz a sevřel mu rameno. „Tohle je Cora. Myslí si, že bys jí mohl s něčím pomoci.“

„Dobře.“ Dál se díval na obrazovku. „A proto mluvíme anglicky?“

Stáhla jsem si kapuci. Kazik vzhlédl od notebooku a naprosto znehybněl.

„Omlouvám se, že ruším,“ pronesla jsem. „Jen potřebuju nějaký informace a zase půjdu.“ Kazik zaklapl laptop a vydechl a já přistoupila blíž a přejela ho očima. „Jsi jasnovidce.“

„Tak bys to nazvala ty,“ řekl. „Nikdy by nás nenapadlo, že bys nás poctila svou návštěvou, Kmotryně.“

Teď byla řada na mně, abych ztuhla. Tobiasz mezi námi zatekal pohledem.

„Ty Coru znáš?“

„Nepotkali jsme se.“ Kazik na něj pohlédl a ve tváři mu zacukalo. „Kde ses tu vzala, Kmotryně?“

„Myslím, že jsem přijela z Vratislavi,“ odpověděla jsem. „Probudila jsem se v hotelu, ale vlastně netuším, proč tu jsem.“

„Tak to nikdo z nás.“

„Tos mi předtím neřekla,“ zamračil se Tobiasz. „Bylas v hotelu a nepamatuješ si proč?“ Zavrtěl hlavou a z kapsy vytáhl mobil. „To se mi nelíbí. Někdo ti mohl ublížit, třeba je to nějaký obchod s bílým masem. Myslím, že bysme měli zavolat policii...“

„Žádnou policii,“ vykřikli jsme s Kazikem jednohlasně.

„Dobře, ale někdo mi, prosím, vysvětlete, co se děje.“

„Cora, jak jí říkáš, je Paige Mahoneyová,“ odvětil Kazik. „Pamatuješ, jak jsem o ní mluvil, Tobiaszí? Ta, co organizuje odboj proti Scionu v Londýně.“

Tobiasz svažtil obočí. „Myslíš ta ženská, kterou hledají? Ta uprchlice?“

„Promiň, že jsem ti lhala,“ hlesla jsem. „Nevěděla jsem, komu můžu svěřit svoje skutečný jméno.“

„Takže jsi... jako Kazik?“ prohlásil Tobiasz s otázkou v hlase. Po chvíli jsem přikývla, přemítala jsem, kolik mu toho asi Kazik pověděl o jasnovidnosti. „Pak jsi tady vítána.“

„Děkuju. Potřebuju kontaktovat syndikáty v Londýně a v Paříži,“ řekla jsem Kazikovi. „Jsou tady jasnovidci nějak organizováni?“

Kazik zavrtěl hlavou. „V Lehnici ani ne, ale požádali několik *jasnowidzów* — jasnovidců, aby dávali pozor, jestli se v týchle oblasti neobjevíš. Taky je na tvou hlavu vypsána odměna, pro toho, kdo tě vrátí Scionu.“

„Kdo vám řekl, že mě máte hledat?“

„Myslím, že bude lepší, když se to nedozvíš. Ráno pošlu zprávu. Do té doby tu můžeš zůstat.“

„Toho si cením, ale snaží se mě najít i další lidi. Nechci ani jednoho z vás ohrozit.“

„Kdo?“

„Nevím. Mluvili jako Američani.“

„Jak je možný, že nevíš, kdo tě pronásleduje nebo jak ses dostala do Lehnice?“ zeptal se Kazik rozčarovane. „Víš vůbec, jak dlouho jsi byla pryč?“ A pak mi zasadil ránu: „Šest měsíců, Kmotryně. Zmizelas na půl roku.“

SESTRA

Lehnice
10. září 2060

Zírala jsem na mokrou skvrnu na stropě. Tobiasz mi tu nechal misku domácí polévky, ta teď chladla, zatímco jsem ležela na pohovce a snažila se přijmout existenci díry, prázdnoty, kterou kdosi vytvořil v mém životě.

Půl roku zmizelo mrknutím oka. Už jen to se dalo dost těžko strávit, ale já ani netušila, proč nebo jak se to stalo. Všechny odpovědi musejí být uvězněné kdesi v mé zamčené paměti.

Začínala mě bolet hlava. Kromě kousku čokolády jsem možná nejedla už celé hodiny. Konečně jsem ochutnala polévku, které Tobiasz říkal *žurek* — byla to vydatná směs s klobásou, slaninou a bramborami, výrazné ostré chuti. Trochu mě zklidnila, takže jsem si mohla srovnat myšlenky.

Očividně mi podávali bílou astru. Moc jsem toho o ní nevěděla, jen to, že způsobuje do určité míry amnézii. Jaxon ji čas od času kouřil. Řezal ji tabákem, aby tím zmírnil ztrátu paměti, mohl díky tomu odepsat den, aniž by na něj zapomněl úplně.

Eliza na ní byla jednu dobu závislá. Nakonec utekla od dealerů, kteří ji vychovali, aby se z toho dostala, ale nikdy se nepokusila získat svoje vzpomínky zpět.

Donutila mě slíbit, že se astry nikdy nedotknu — ani modré nebo růžové, které podle všeho závislost nevyvolávaly. Určitě bych si ji nikdy nevzala dobrovolně.

Na pohovku si vedle mě sedl pes podobný vlku. Některá zvířata byla z vidoucích nervózní, ale tahle fenka vypadala jenom zvědavě.

„Ahoj.“ Natáhla jsem k ní ruku. „Ty mě do zad nebodneš, že ne, holka?“

Olízla mi dlaň a lehla si vedle mě. Počechrala jsem jí srst a spolkla knedlík, který se mi udělal v krku.

Od pobytu v mučírně jsem se necítila tak slabá, tak zneuctěná nebo tak sama. Musela jsem přijít na to, jak amnézii prolomit.

Teoreticky bych měl být schopný účinky bílé astry zvrátit, ačkoliv jsem to nikdy nezkoušel, řekl mi Arcturus. Paměť je složitá věc. A taky křehká.

Nemohl mi pomoci. Využíval mě a podváděl skoro rok a pak mě odkopl.

Tedy pokud jsem na něco zásadního nezapomněla.

O jeho zradě jsem pochybovala dokonce i ve chvíli, kdy k ní došlo. Až když mi zasadil ránu, začala jsem tomu věřit. Možná to byla falešná naděje, ale třeba existovalo nějaké vodítko, které jsem si teď nepamatovala. Kousek, který mi z té skládačky vypadl. Něco, co by jeho jednání vysvětlilo.

Jestli ne, zničím ho.

Pud sebezáchovy mě celý den udržoval v pohybu. Teď jsem měla příšerně ztěžklou hlavu. Přetáhla jsem přes sebe deku a usнула, představovala jsem si teplé tělo stočené kolem mého a ruku, která mě svírala kolem pasu a tiskla si mě k sobě.

* * *

„Kmotryně.“

S trhnutím jsem se probudila a sáhla po zbrani. Uběhlo několik chladných okamžiků, než jsem si vzpomněla, kde jsem.

Mezi okenicemi prosvítalo jantarové sluneční světlo a dopadalo přímo na Kazika. Nic z toho tedy nebyla výjimečně živá halucinace.

„Kaziku, kolik je hodin?“

„Poledne. Spala jsi dlouho.“

„Aha.“ Sedla jsem si a zamrkala, jak mě zabořilo zápěstí. „Mluvil jsi s tím, kdo mě hledá?“

„Ano. Někdo tě vyzvedne a odveze k Sestře. Je to vidoucí ze Scionu.“ Štouchnutím zavřel lednici. „Budu se držet obvyklé rutiny, abych se vyhnul podezření, kdyby se tu objevili ti Američani. Budeme v kavárně, kdybys něco potřebovala.“

„Dobře.“

Po zbytek dne jsem dřímala na pohovce. I když mě ve Francii trápil zápal plic, nikdy jsem necítila tak hluboké a urputné vyčerpání. Kdyby neuběhlo šest měsíců, myslela bych si, že to je ještě dozvuk horečky, kterou jsem jen tak tak přežila v Paříži.

Za soumraku zastavilo u domu auto se zabarvenými okny. Kazik pro mě přišel a vyprovodil mě. „Tenhle řidič pracuje pro Sestru,“ řekl mi. „Doufám, že se ti podaří navázat spojení s Vidořádem.“

„Cením si vaší pomoci. Poděkuješ za mě Tobiaszovi?“

Kazik přikývl. „Jestli můžeš, zabraň kotvě v dalším postupu. *Do widzenia, Kmotryně.*“

Amaurotický řidič mi otevřel zadní dveře. Nastoupila jsem do auta a zapnula si pás. Pokud se nechystám dojet zpátky do Paříže pěšky, budu muset věřit duchovi, který mě dovedl ke Kazikovi a Tobiaszovi, a doufat, že má Sestra dobré úmysly.

* * *

Auto mě odváželo z Lehnice ve chvíli, kdy se začala snášet noc. Jakkoli jsem se snažila zůstat vzhůru, moje víčka jako by nesla tíhu celého světa. Když jsem se úplně probrala, uplynula víc než hodina a byla moc velká tma na to, abych něco viděla.

Jestli mě éter netahal za nos, Sestra mě dostane zpátky do Paříže, abych mohla stvrdit své spojení s francouzským syndikátem. Vidořád strávil půl roku bez jediného slovíčka od své právoplatné vládkyně. Moji poddaní si musejí myslet, že jsem se na ně vykašlala nebo že jsem mrtvá.

Jeli jsme celé hodiny, než řidič konečně zastavil a vystoupil z auta. Udělala jsem totéž a zachumlala se do bundy. Otevřel železnou bránu a provedl mě hřbitovem, který se vinul kolem malého kostelíka s tmavou střechou a věžičkami. O auru se mi otřelo několik krotkých duchů, načež vystřelili pryč. Došli jsme ke dvojím dveřím, řidič jedny z nich vyzkoušel a ony se se zavrzáním otevřely.

„Jdi dovnitř,“ řekl mi, „Sestra na tebe čeká.“

„Kdo to je?“

Bez odpovědi se vrátil k autu. Zadívala jsem se na dveře a sbírala odvahu.

V kostele jsem zahlédla u schodů světlo svíček a vydala jsem se za ním. Zkusila jsem nahlédnout do éteru, ale můj šestý smysl byl stejně otupený jako ty ostatní, únava ho úplně uondala.

Když jsem sestupovala po schodech, můj duch byl připravený vyskočit z těla. Přála jsem si mít u sebe další zbraně. Tohle místo mi připadalo pro případné přepadení dokonalé. Scion měl ve svobodném světě svoje výspy. Řidič mě klidně mohl zavézt přímo do pasti.

Pod schody jsem se zastavila, můj dech se srážel v drobných bílých obláčcích.

Nejdřív jsem si myslela, že místnost přede mnou zdobí mramor. Až když jsem přistoupila k okázalému lustru, došlo mi, že jsou to kosti. Byly vyrovnané ve výklencích ve zdech, naskládané do chmurných sloupů, visely jako girlandy ze stropu. Dokonce

i lustr samotný byl vyrobený z rozebraných koster, vybělené lebky vykvétaly z okvětních plátků pánví. Samozřejmě jsem hned vycítila vzkříšence: duchy, kteří se zdržovali poblíž svých ostatků, někdy až do chvíle, než byla jejich smrt pomstěna nebo byl dopaden jejich vrah.

Stála jsem pod lustrem a prohlížela si hrůznou síň, vzpomněla jsem si přitom na katakomby a lomy pod Paříží. My vidoucí se nejraději setkáváme na místech, kde ulpívá smrt, usazená jako bahno.

Po mé levici zapláł oheň. Byl to vzkříšenec ověčený plameny. Udělala jsem krok vzad, připravená zaútočit na vidoucího, kterého jsem mezi duchy nevycítila. Můj šestý smysl vážně vyšel ze cviku.

„Kdo se odvažuje vydávat za Kmotryni?“ pronesl hlas. „Zamysli se, než odpovíš. Ráda bych totiž přidala tvoje žebra k místní výzdobě.“

Ten hlas byl chladný a obezřetný, s bulharským přízvukem. Když do světla vstoupila vysoká žena, okamžik mi trvalo, než jsem ji poznala s těmi hnědými vlasy, které jí teď sahaly až po ramena.

„Marie?“

Oheň vyhasl.

„Paige.“ V ohromených očích se odráželo světlo svíček. „Jsi to fakt ty?“

Následovalo hluboké ticho a pak se duch odporoučel. Marie Ogněna se zakřenila a vykročila ke mně s napřaženýma rukama. Vběhla jsem do jejího objetí a ona mě pevně sevřela.

„Zatraceně, Paige Mahoneyová, ty bláznivko jedna,“ zahalasila. „Mysleli jsme si, že tě vyhodili do povětří.“

Úlevou jsem skoro nemohla mluvit. „To ty jsi Sestra?“

„Někdy, v těchhle končinách,“ odpověděla Marie. „Promiň mi ty šarády, byla jsem si jistá, že se setkám s podvodnicí.“ Zabořila jsem jí tvář do ramene a ona se zasmála. „Vážně tomu nemůžu uvěřit. Jak ses, do háje, dostala do Polska?“

„To bych ti nedokázala vysvětlit, ani kdybys mi za to zaplatila.“ Sevřela jsem její koženou bundu. „Jsem tak ráda, že jsem tě našla.“

„Jsi sama?“

„Jo.“

„Tak fajn. Už tě nenecháme znova zmizet.“ Marie se odtáhla a ustaraně si mě prohlížela. „Teda, Paige, vypadáš vyčerpaně. Pojďme zpátky mezi živý. Mám tu dodávku.“

„Tvoje základna není tady?“

„Ne, tohle je místo, kam lákám svoje nepřátele. Krása, co?“ řekla a rozhlédla se kolem. „Je to sedlecká kostnice. Starají se o ni osteomanti — přesvědčila jsem je, aby mi vyrobili klíč. Naštěstí pro ně je to jedna z opravdu mála budov, kterou bych nedokázala spálit.“ Objala mě kolem ramen a vyrazily jsme zpátky ke schodům. „Domino mi poskytlo fakt pěkný byt v Praze. Můžeš v něm zůstat, jak dlouho budeš potřebovat.“

„V Praze?“

„Jo, zlato. Teď jsi v Česku.“

„Ale vždyť jsme nikde nezastavovali. Copak jsme nepřejížděli hranici?“

„Mezi některýma zeměma Evropy se dá volně cestovat. Což je pro lidi jako my dost příhodný.“

Pomalu jsem přikývla. Byla jsem víc než deset let uvězněná ve Scionu a teď jsem očividně mohla pendlovat mezi zeměmi, aniž bych musela ukazovat cestovní povolení. Celé mi to připadalo až příliš neskutečné, něco takového jsem si nedokázala ani představit.

Marie mě odvedla z kostela ke staré vybledlé červené dodávce na benzin, která parkovala v nedaleké ulici. Usadila jsem se na místě spolujezdce na pravé straně. Ve Scionu bylo vždycky nalevo.

„Marie,“ ozvala jsem se, „měla bys vědět, že mě honili nějaký Američani. Utekla jsem jim jen o vlások.“

„Američani.“ Nakřčila čelo. „Proč by se o tebe, sakra, měli zajímat nějaký Američani?“

„Říkali, že pracujou pro Atlantickéj zpravodajskéj úřad.“

„To nezní ani trochu vymyšleně nebo děsivě.“ Vydechla. „Do hajzlu. Úplně se z toho třesu.“

„Proč?“

„Protože chyběl kousíček a v Polsku bych po tobě vůbec nepátrala. Nenapadal mě žádněj důvod, proč bys měla být zrovna tady, ale jeden přítel se mi za síť ve Slezsku zaručil, takže jsem se prostě na fleku rozhodla.“ Zašátrala v kapse. „Éter byl asi na naší straně. Kdo nás vlastně propojil?“

„Kazik. Neznám jeho příjmení, ale on a jeho partner mi dovolili přespat u nich v bytě.“

„Postarám se, aby za to dostali zapláceno.“

Otočila klíčem a dodávka se zarachoceníím ožila. V okně poblíž se odrazila její čelní světla. A já jsem najednou uviděla Arctura, jak na mě upírá ten bezduchý pohled.

Rozhodl jsem se zůstat ti nablízku. Abych se dozvěděl tajemství všech jasnoviděckých organizací, abychom je my Refáji mohli jednoho dne vyhladit z povrchu zemského, řekl. Dala sis záležet: Londýn, Manchester, Edinburgh, Paříž —

„Počkat,“ vyhrkla jsem. Marie zabrzdila. „Marie, řídil se Vidorád mými rozkazy a přestěhoval se?“

„Ne, ale...“

„Do prdele. Objevili náš úkryt?“

„Paige, poslouvej mě. Víím, proč se bojíš, ale v dubnu, když jsem se s nima naposledy spojila, byli v pořádku.“

I přes její ujištění se mi zvedl žaludek.

„V dubnu,“ řekla jsem tiše. „Jsi si jistá?“

„Ano.“ Marie se dotkla mého loktu. „Slibuju, že až se dostaneme do Prahy, všechno ti povím, ale je to dlouhej příběh a ty jsi teď bledá jak ty lebkky. Měla by sis trochu odpočinout.“

Každou jinou noc bych na ni tlačila. Ale někde mezi kryptou a dodávkou se únava připlížila nazpět — ochablost se mi zahryzla přímo do kloubů a zastřela mi smysly. Všepohlcující přívál strachu to ještě zhoršil. Dokázala jsem jenom přikývnout a sklopit si

sedadlo, aby mě přestalo bolet tělo. Určitě nemůžu mít po šesti měsících pořád ještě zápal plic.

„Máš hlad?“ zeptala se mě Marie.

„Něco bych snédla.“

„Tak jo. Cestou někde zastavím.“

Chvilí řídila mlčky. Mezi zdřímnutými jsem viděla jen silnici osvětlenou dlouhými paprsky čelních světel.

Když jsem se příště vzbudila, Marie právě zajížděla k benzince. Doplnila nádrž a šla zaplatit, vrátila se se dvěma kelímky kávy a hnědým papírovým sáčkem a podala mi ho.

„Je fakt divný potkávat se venku.“ Postavila si kelímek do držáku. „Je vůbec divný být venku.“

„Ještě mi to asi úplně nedošlo.“

„Ani mně ne. Jsem ze Scionu už celý měsíce a pořád dávám bacha na vigily.“

„Myslela jsem, že tě Domino poslalo do Bulharska.“

„Tam jsem začala.“ Nastartovala. „A teď jsem tady.“

Vyndala jsem ze sáčku sendvič. „Jak jsi věděla, že se pohřešuju?“

„Od Nicka. V červnu jsme se potkali v Kodani a on mě požádal, abych na to nasadila svoje kontakty. Měl v plánu vrátit se do Švédska, ale stihl ještě v dubnu zajet do Londýna.“ Zrychlila a vyjela z benziny. „Jak dlouho jsi v Polsku?“

„Nepamatuju si to.“ Klesla mi víčka. „Já... si nepamatuju nic. Od března.“

„Počkej. Celou tu dobu, co o tobě nikdo nevěděl?“

Nedokázala jsem odpovédět. Moje podivná nová snová krajina mě volala zpátky.

* * *

Něco mě přimělo se ošít. Snažila jsem se probrat z dřímoty, ale svět byl tak těžký. Když se mi povedlo pootevřít oči, zjistila jsem, že ležím v posteli.

Marie v šeru přecházela sem a tam a telefonovala. Přestože byla blízko, její hlas zněl vzdáleně, nesrozumitelně. Zvedla jsem hlavu kousíček nad polštář a vydala tichoučký, vyčerpaný zvuk.

„Paige.“ Marie byla okamžitě u mě. „Paige, to jsem já, Marie. Jsi v Praze.“ Odhrnula mi vlasy ze zpoceného čela. „Podával ti někdo bílou astru?“

„Cordierová.“

„Kdo?“

To bylo to poslední, co jsem slyšela. Moje snová krajina se kolem mě sevřela jako květ masožravky. Klesla jsem do jejích stínů a ležela mezi květy, dokud mě zase neprobudily hlasy.

„...v Londýně mučení vodou. Nevím, jak ji probudit, a už vůbec ne, jak do ní dostat aspoň nějaký tekutiny.“

„Měla jsi zavolat dřív.“ Nový hlas. „Musela si toho vzít fakt hodně.“

„Paige se podle toho, co vím, drog nikdy ani nedotkla.“

„Někdy stačí jeden špatnej den. Pokud si teda nemyslíš, že jí astru někdo podával proti její vůli.“

„Přesně to si myslím, a až zjistím, kdo...“

„Pst.“ Postel po mojí pravici se prohnula. „Paige.“ Řasy se mi zatřepotaly, ale všechno jsem viděla rozmazaně. „Paige, jmenuju se Verča a přišla jsem ti pomoci. Slyšíš mě?“

„Mm.“

„Pořádně mě poslouchej. Pamatuješ si, kdy ses narodila?“

Trvalo mi dlouho, než jsem na to přišla.

„V lednu,“ zamumlala jsem. „V lednu... čtrnáctýho.“

Hrací skříňka, trylkující ptáček.

„Velmi dobře.“ Nový hlas zesílil. „Paige, opravdu potřebuju, abys zůstala vzhůru, ano?“

„Trhá mi srdce, když ji takhle vidím,“ zamumlala Marie. „Co se děje, Verčo?“

„Říká se tomu bílá tma. Vážný předávkování,“ ozvala se tichá odpověď. „Viděla jsem to jen jednou v životě. Musíme jednat

rychle. Jestli sklouzne ještě hlouběji do tohohle stavu, mohla by přijít o všechny svoje vzpomínky.“

„Myslíš jako zapomenout, kdo je?“

„Jo, ale ona bojuje. Máme čas to zastavit.“ Mé paže se dotkla teplá dlaň. „V kufříku mám modrou astru. Přines ji sem.“

Moje vědomí se vracelo v drobných záblescích. Zašustění a pak ostré cvaknutí zapalovače. Otevřela jsem oči a uviděla vír namodralého kouře, který voněl po fialkách.

„Vdechni to, Paige.“

Zničehonic se mi vybavila vzpomínka, jako když střep zrcadla zachytí sluneční paprsek: někdo jiný, jiná žena, mi do obličeje strká bílé květiny. Jejich pach, nechutně sladký, na jakémsi hadru.

„Ne.“ Pokusila jsem se odvalit. „Ne...“

„To je v pořádku, Paige.“ Marie mě popadla za zdravé zápěstí. „Nám můžeš věřit. Verče můžeš věřit.“

Tomuhle hlasu jsem důvěřovala. Určitě jsem mu mohla věřit. Ale pak se nade mnou tyčila Eléonore Cordierová, stín na sněhu, slibovala mi, že to všechno bude pro moje dobro. Lhala. Stejně jsem už ale nedokázala zadržovat dech.

Nadechla jsem se.

* * *

Když jsem se probudila, svět zežlátl. Několikrát jsem zamrkala a snažila se vzpomenout si, kde to jsem. Ve spáncích mi přetrvávala bolest. Ležela jsem na nízké posteli, vlasy jsem měla mastné a hrdlo vyschlé na troud.

Naproti mně se do zkosené střechy zakusovala velká okna a díky nim byla podlaha zalitá světlem. Pořád jsem se cítila stejně vyčerpaně, což se mi zdálo skoro až nemožné. S vědomím, že jsem v bezpečí, jsem se stočila v peřinách vyhřátých sluncem a zavřela oči, ale žízeň a nepohodlí mi bránily usnout.

„Marie?“

Přišla z vedlejší místnosti, na sobě měla kanady a olivově zelený lněný overal bez rukávů. V pase ji objímal masivní kožený opasek.

„No konečně.“ Se širokým úsměvem se posadila vedle mě. „Jak se cítíš?“

„Nic moc. Spala jsem dlouho?“

„Tři dny. Pokud si dáš hodně bílý astry, zřejmě se začne hromadit ve snový krajině. Nakonec se z ní vytvoří cosi, čemu se říká bílá tma,“ vysvětlila. „Když v takovém stavu zůstaneš moc dlouho, zapomeňš, kdo jsi. Teď už jsi mimo nebezpečí, ale ještě nějakou dobu se budeš cítit unaveně bez ohledu na to, jak hodně budeš odpočívat.“

„Jako bych snad nebyla unavená dost.“ Vymnula jsem si ospal-ky z očí. „Pořád si nepamatuju nic z toho, co se stalo od března.“

„Nevíme, jak se dá tak velká ztráta paměti zvrátit, ale to neznamená, že je to nemožný.“ Přikývla jsem, nakolik mi to bolest hlavy dovolila. „Potřebuješ pořádnou snídani. Chceš se nejdřív osprchovat?“

„Je to narážka, že bych se osprchovat měla?“

„Radila bych ti to.“ Pocuchala mi vlasy a pak zamířila k šatníku. „Najdu ti nějaký oblečení. Verča je vysoká asi jako ty.“

„Kdo?“

„Místní náborářka Domina a taky neodmyslitelná součást komunity vidoucích v Praze. Pracuje hlavně na tom, aby vztahy s amaurotikama zůstaly v Česku otevřené a přátelské.“

„Takže tu o nás lidi vědí.“

„Do jistý míry. Ne všichni nás berou vážně nebo v nás vůbec věří, ale osobně budu radši, když si ze mě bude někdo utahovat nebo o mně pochybovat, než aby mě posílali hned na šibenici,“ řekla Marie. „Verča to s lidma umí. Dokonce založila skupinu, která za nás oroduje u pražského primátora.“

„A je nějaký zvláštní důvod, proč její oblečení visí v tvój skříní?“

„Z jiskry v tvých očích soudím, žes to uhádla.“

Usmála jsem se. „Odkdy?“

„Je to pár týdnů.“ Marie rozložila tmavé kalhoty. „Ale známe se dlouho — vlastně už od invaze na Balkán. Verča ti to určitě bude chtít povyprávět sama.“

„Jsem šťastná i za tebe.“

„Děkuju, zlato. Já jsem taky šťastná.“

Spustila jsem nohy z matrace a vstala, chvíli jsem musela počkat, než pomine další vlna závratě. Marie v šatníku našla taky bílou košili s límečkem, ponožky a svetr.

„Takže, jsi tady Marie, nebo Joana?“ zeptala jsem se.

„Marie je v pohodě. Vždycky se mi to líbilo. Moje přezdívka v rámci Domina je Nina Aprilová a Verča mi někdy říká Maruško, to je česká zdobnělina Marie.“ Podala mi hromádku oblečení. „V koupelně si vezmi, cokoli chceš. Ve vrchním šuplíku najdeš nový kartáček a hřeben. Já zatím zajdu do pekárny a promluvíme si u snídaně.“

* * *

Praha byla jedním z mála měst, kde byli zločinci dostatečně ctižádostiví na to, aby podnikali náročnou cestu do Scionu. Před více než dvěma roky jsem se setkala s českou překupnicí umění, která od Elizy koupila jeden padělek. Uzavírala jsem obchody s hrstkou pašeráků i z jiných evropských měst, ale ti se v Londýně objevovali zřídkakdy.

A teď jsem byla tady, přímo v jejich světě.

Byt byl z neopracovaného dřeva a měl cihlové zdi, interiér změkčovaly malé polštářky a ošoupaný kožený nábytek. Po straně hlavní místnosti stálo piano. Program Domino se staral o pohodlí svých agentů, zřejmě aby jim vykompenzoval stálé riziko smrti.

V koupelně jsem se svlékla a zůstala stát vedle sprchy jako figurína. Doufala jsem, že bílá astra otupí moje vzpomínky na mučení vodou, ale takové milosrdenství se nekonalo.

Ty špíno, zašeptal Suhail Chertan, nebo spíš jeho kopie, která žila v mojí hlavě. To sis vážně myslela, že po tobě touží? Zaccvaky mi zuby. Představ si jeho znechucení, když cítí dotek tvé kůže, chuť smrti na tvých rtech...

Srdce mi prudce bušilo. Natáhla jsem se, abych otočila mosaznou páčkou — pomalu, aby voda vytryskla jako déšť, ne jako povodeň.

V mém temném sklepení byla voda zkažená. Tady byla teplá a čistá a pod mou kontrolou. Kousek po kousku jsem zesilovala proud. Jakmile se sklo zamlžilo, vkročila jsem pod sprchu, tvář jsem odklonila. Po ramenou se mi rozlilo uklidňující teplo. Našla jsem lahvičku sprchového krému a celá se zahalila do vůně růží, mydlila jsem se, dokud mě nepokryla pěna.

Když jsem ze sebe drhla celé dny spánku, vzpomněla jsem si, jak jsem byla nahá v jiné místnosti. Vzpomněla jsem si na laskavé teplo sarxu na své kůži, na silné ruce bloudící po mých zádech. Než jsem se stačila zarazit, představovala jsem si zlaté oči, žhnoucí jako uhlíky v temnotě. Vzpomněla jsem si do detailů na vzor, jaký tvořily jeho jizvy, na obrysy jeho těla na mém.

Amaurotici si myslí, že naše já sídlí v srdci. Domovem ducha je snová krajina — srdce je jen sval, stroj —, ale když jsem na něj pomyslela, bolelo mě na hrudi.

Tu noc mi srdce bilo jako ptačí křídla. Ukázal mi, že moje tělo je dar, stejně jako můj neukotvený duch. O dva dny později prohlásil, že to všechno jen předstíral, aby si získal mou důvěru.

Vykročila jsem ze sprchy a zabalila se do ručníku. Jakmile jsem se osušila a oblékla, upřela jsem oči na svůj odraz. Nikdo se nikdy nesmí dozvědět, co jsem s ním tu noc dělala.

Těsně předtím, než jsem se odvrátila, jsem si všimla několika nových jizev na obličejí, malých a vybledlých, měla jsem jimi poseté čelo a jednu tvář. Ze zkušenosti jsem věděla, co jsou zač — stopy po roztržitém skle —, ale neměla jsem pro ně žádné vysvětlení.

Marie na mě čekala na terase, před ní se leskla konvice kávy a hned vedle stál talíř s nakrájeným ovocem, džbánek mléka a pečivo s medem a máslem. Slunce žhnulo na obloze tak modré, že mě to skoro bolelo. V Londýně bylo v září málokdy takové teplo nebo jasno.

Ozdobné zábradlí obtáčely růžové růže. Došla jsem k němu a přimhouřila oči proti slunci. Předě mnou se skvěly malebné pražské střechy: litinové a skleněné, zelené měděné kupole, věžičky vystupující z moře skořicových tašek, a v dálce za nimi se zvedaly kopce.

„Slyšela jsem, že se Praze říká Zlatá,“ pronesla Marie. „Vypadá jako z pohádky.“

„Tady si člověk může myslet, že Scion neexistuje.“

„Právě to mě tak znervózňuje. Teď chápu, proč toho svobodnej svět dělá tak málo, aby nám pomohl. Kdybych zavřela oči na dost dlouho, mám pocit, že bych zapomněla, že je Scion skutečnej.“

Nalila nám kávu. Když jsem se posadila na židli naproti ní, přistrčila ke mně pečivo.

„Tahle čtvrt se jmenuje Malá Strana,“ řekla mi a nožem zajela do bochníku chleba s křupavou kůrkou. „Ráda bych se tu usadila, až jednou Scion porazíme. Ještě nikde jsem se necítila víc doma.“

„Je to nádhera.“ Zvedla jsem kouřící hrníček. „Takže by ses nechtěla vrátit do Bulharska.“

„Nic tam na mě nečeká.“ Zadívala se do dálky. „Zjistila jsem, že máho otce zatkli za výrobu alkoholu a zemřel ve vězení na mrtvici. Byl poslední, kdo mi z rodiny zbýval.“

„To mě mrzí.“

„To nic, zlato.“

Z toho mála, co mi Marie řekla, jsem pochopila, že byl její vztah s otcem napjatý. Podle vlastních pravidel mohla začít žít, až když se zapojila do války proti Scionu.

„Pověz mi o Bulharsku,“ poprosila jsem. „Jak jsi skončila tady?“

Marie si zapřela nohy o židli.

„Jak si nejspíš vzpomínáš,“ začala, „mě a Nicka donutili pracovat pro Domino, abysme ti zachránili život. Udělala jsem to ráda, ale dost jasně jsem dala najevo, že mám v úmyslu vrátit se do Londýna. Domino po mně chtělo provést jedinej úkol, na kterej jsem podle nich měla relevantní znalosti, ve Scionu Východ.“

Scion Východ bylo shrnující jméno pro pět scionských území na východ od Francie, včetně Kypru, který sloužil jako podpůrná základna námořních a vzdušných sil.

„Tenhle region obvykle střeží Třetí inkviziční divize,“ pokračovala Marie, „ale spousta jejich vojáků převeleli do jednotek určených na operaci Madrigal, takže byl nejvyšší čas začít dělat problémy. Požádali mě, abych osvobodila řeckýho agenta známýho pod přezdívkou Kostas, měl cenný informace. Seděl v pevnosti Čakalna v pohorí Stará planina, kde mě kdysi taky věznili.“

Mohla jsem si sestavit vlastní tým spolupracovníků. Rozhodla jsem se, že zkusím najít další lidi, co si z Čakalně pamatuju a který ví, jak to tam vypadá a funguje. Spousta z nich už je mrtvá, ale našla jsem tři ženy, který svoje tresty přežily — Nuray, Teodoru a Carmen. Společně jsme vytvořily podsítí Plašilo a připravovaly se na vloupačku do vězení. Dostaly jsme přísněj zákaz osvobodit kohokoli jinýho než Kostase.“

„Myslím, že už chápu, kam tohle směřuje,“ řekla jsem.

„Jo. Osvobodily jsme ho,“ navázala Marie, „a potom jsme se rozhodly to oslavit tím, že zachráníme i zbytek vězňů.“

„A pak jsi to tam spálila?“

„A pak jsem to tam spálila.“ Usrkla si kávy. „Moje supervizorka úplně ztratila nervy. Chystali se mi vymazat paměť, ale zasáhl do toho jeden z agentů z Česka jménem Radomír. Potřeboval někoho s mýma zkušenostma, kdo by agenty naučil, jak infiltrovat scionskej režim a přežít.“

„A ty jsi souhlasila?“

„Souhlasila jsem, že tu odsloužím zbytek fixní smlouvy — dalších šest měsíců — pod podmínkou, že mě zase propojí s tebou a s Nickem a že si budu moct nechat svoje vzpomínky. Přijela

jsem sem v květnu, pracuju jako instruktorka Libušina institutu v Praze, kde Domino trénuje nový rekruty. Radomír splnil svoje slovo a zařídil mi setkání s Nickem. A taky mi platí, což je fajn. Většinu peněz si schovávám, abych pomohla Vidořádu.“

„Takže jsi pořád agentka.“

„Technicky vzato jsem spolupracovnice, i když mě platí. Jsem moc lehkomyšlná a neposlušná, takže ze mě agentku neudělají.“ Marie si podepřela spánek kloubu na rukou. „Teď jsi na řadě ty. Co si pamatuješ jako poslední?“

„Karneval v Paříži.“ Ochutnala jsem kávu. „A potom už nic. Jako bych usnula.“

„Mohl by v tom hrát nějakou roli Ménard?“

„Už jsem nad tím přemýšlela, ale nenapadá mě žádný důvod, proč by mě posílal do Polska.“

Marie se natáhla pro pečivo. „Verča ví o bílý astře víc než já. Jeden z jejích nejlepších přátel na ní byl závislej. Předpokládám, žeš ji nebrala dobrovolně...“

„To bych nikdy neudělala.“

„...takže tě tvůj věznitel musel během těch šesti měsíců několikrát zdrogovat. Jedna dávka by nedokázala vymazat tolik vzpomínek. Ať už ti udělali cokoli, vypadá to, že máš anterográdní amnézii. Každá tvoje vzpomínka od března dál je pohřbená kdesi v tvojí snový krajině.“

Najednou mě zbolelo v nadloktí, jako by si moje tělo vzpomínalo na něco, na co jsem si já vzpomenout nedokázala.

„Eléonore Cordierová byla lékařka v mojí podsíti Manekýna. Určitě do toho byla nějak zapojená,“ řekla jsem. „Je to amaurotička, ale možná ví, jak se éterový drogy používají.“

„Myslíš si, že Domino zradila?“

„Možná pro něj vůbec nepracuje. Očividně má něco společného s těma týpkama v oblecích, co po mně šli ve Vratislavi.“

„Nedaří se mi najít jedinou stopu po tom Atlantickým zpravodajským úřadu.“ Marie si namočila pečivo do kávy. „Pamatuješ si datum toho karnevalu?“

„Sedmýho března,“ odpověděla jsem. Její výraz se proměnil.
„Co je?“

„Žádný náhody neexistují.“ Kousla se do vnitřku tváře. „Sedmýho proběhly souběžně letecký útoky na Paříž a Londýn. Vypadá to, že svobodnej svět konečně vrátil úder.“

Nevěřicně jsem na ni hleděla. Za dvě století se nikdo nikdy neodvážil potrestat Scion za jeho agresí.

„Byla jsi zrovna v Paříži, když se to stalo. S Nickem jsme se báli nejhoršího,“ přiznala Marie. „Bylo to jediný očividný vysvětlení tvýho zmizení.“

Podle toho načasování mě ten ničivý útok musel zastihnout. Nic z toho jsem si nepamatovala, ale možná to bylo milosrdenství.

„Řekni mi, že jsme o nikoho nepřišli.“

„Předpokládám, že několik členů Vidořádu na povrchu zemřelo, ale většina tvých poddaných přežila v hlubinných úkrytech. Jejich skrýš nemohla být dokonalejší.“

Náš útěk do podzemí se nejdřív jevil jako porážka, ale nejspíš zachránil stovky životů.

„Zajímalo by mě, jestli Cordierová využila toho zmatku, aby tě unesla,“ řekla Marie. „Třeba jsi byla zraněná?“

„Možná. Myslela jsem si, že ji zajal Scion. Zmizela stejnou noc...“ Odmlčela jsem se, abych zklidnila hlas. „Stejnou noc jako Strážce.“

„Nick mi pověděl, co se stalo. Byl tam, když přišlo Vidořádu tvoje varování. Nadine tvrdila, že Scion Strážce zajal, ale když jsi mu přispěchala na pomoc, prohlásil, že celou dobu pracoval pro Nashiru,“ líčila Marie. Přikývla jsem. „Ale nebyla o tom přesvědčená.“

„Co tím myslíš?“

„Nebyla přesvědčená o tom, že tě Strážce doopravdy zradil.“

„Nadine ho sotva zná. Jak si tím může být tak jistá?“

„Možná ti Nick řekne víc. Myslím, že tomu prostě nikdo nechťel věřit,“ pronesla Marie. „Párkrát jsem se bavila se Strážcem v Millu. Nemusel se ke mně chovat slušně, ale vždycky to dělal.“

Nebyl jen slušný. Vždycky s lidmi mluvil se skutečným respektem a zájmem, až do té noci, která mě skoro zničila.

„Pochopila jsem, že Rantheni ho hledají,“ pokračovala Marie, „ale zmizel z povrchu zemského, stejně jako ty.“

„A od té doby o něm nikdo neslyšel?“

„Pokud vím, tak ne.“ Přisunula ke mně talíř. „Sněž něco, Paige. Jsi celá bledá.“

Vzala jsem si zákusek s krémem.

„Scion na ty nálety nijak nezareagoval. Weaver pronesl zlovestnej proslov o tom, jak kotva čeká na svou chvíli a tak dál,“ pokračovala Marie, „ale zaměstnávalo ho Španělsko a Portugalsko, letadla navíc byly neoznačený, takže se od toho všichni mohli pěkně distancovat. Chytře to svobodný státy provedly, to se musí nechat. Taky bys měla vědět, že Scarlett Burnishovou od dubna nikdo neviděl. Weaver prohlásil, že odešla do důchodu.“

Po zádech mi přeběhl mráz. Moje nečekaná spasitelka, která byla celé roky špienkou.

„Hlas Scionu,“ řekla jsem. „Není jí ani třicet. Tomu důchodu jako někdo věří?“

„Musí tomu věřit,“ podotkla Marie. „A obávám se, že je toho víc. Začátkem června Norsko oznámilo svůj úmysl přidat se ke Scionský republice. Ze Scionský citadely Oslo teď vládne Inkvizitorka Linda Grovenová.“

Chvilku mi trvalo, než jsem to rozdýchala. Už dvanácti zemím vládne kotva a daleko víc jich je v jejím stínu.

„Nick mi řekl, že Norsko si vždycky pevně stálo za svým,“ namítla jsem. „Proč se to najednou změnilo?“

„Nevíme. Všechny to šokovalo.“

„Mám dojem, že budeme muset v odboji přitvrdit. Máš od Vidořádu nějaký další zprávy?“

„Jen to, co hlásil Nick. Po tom, co jsi zmizela, podržel klub Spiritus Elizy a Nicka jako právoplatný následníky, ale Nick má pořád ještě smlouvu s Dominem, takže už celý měsíce trčí ve Švédsku. Dá se tedy říct, že z Elizy je Kmotryně.“

„A nevdává jí to?“

„Nick mi tvrdil, že se s tím pere, ale nebyla na takovou zodpovědnost připravená a tví poddaní ji nijak zvlášť neznají. Pár kritiků chce proto další šarvátku... nebo aby se Kmotrem stal Bíleý vazač.“

„Jaxon pracoval pro Scion. Prodával vidoucí,“ vyštěkla jsem.
„Jak by mohl syndikátu vládnout?“

„Vidořád věří jen tvému slovu, nejsou důkazy. Vazač vyhrál v šarvátku, než ses proti němu obrátila. Někteří ho vnímají jako právoplatného Kmotra a jiní se zas chtějí vrátit ke starým způsobům. Teď když už nás neohrožuje Sensshield, nemají pocit, že by bylo nutné se Scionem bojovat.“

Povzddechla jsem si. „Tak to je skvělý.“

„Jsou to kriminálníci, zlato. Vždycky jsi plavala proti proudu.“ Marie mi dolila kávu. „Naštěstí Vazač v Londýně nepodnikl žádný kroky. Nikdo ho neviděl.“

Vidořád byl právě tak akorát zralý k utržení. Jestli se Jaxon nevrhl po trůnu, musí být mrtvý.

„Eliza bude potřebovat podporu,“ řekla jsem. „Musím se vrátit do Londýna.“

„To asi zatím nepůjde. Jelikož jsi naživu, pořád nejspíš platí tvoje smlouva s Dominem. Souhlasili jsme, že pro ně budeme pracovat maximálně rok,“ připomněla mi Marie. „Jasně, mohla bys zmizet, ale Domino tě může dostat zpátky do Scionu. Nechceš spolíhat na pašeráky, jak jsem to udělala já. Měla jsem štěstí, že jsem přežila. A přechod je teď daleko obtížnější.“

Navíc bylo ve hře i to, že by Domino mohlo Vidořádu pomoci. To mi Ducosová nabídla ještě v Paříži pod podmínkou, že zůstanu spolupracovnicí sítě. Ovšem jestli je tahle dohoda pořád ještě na pořadu dne, to byla věc druhá.

Pokud dokážeš, že je tvoje organizace bojeschopná, dostanete finanční podporu.

„Eliza chce dokázat, že na to má,“ navázala Marie. „Nech ji nosit korunu z růží až do ledna, dokud se ty a já nevrátíme do Londýna. Nepochybuj o tom, že to zvládne.“

Vyškrábala jsem se v syndikátu z úplného dna. Víím, jak to může být těžký a jak drsně musí člověk jednat. Hlavou se mi teď rozezněl Elizin hlas prodchnutý odhodláním. Nepodceňuj mě.

„Asi máš pravdu,“ ustoupila jsem. „Eliza potřebuje prostor, aby se mohla stát něčím víc než jen jednou ze Sedmi pečetí, beze mě a bez Jaxona.“

„A ty musíš důvěřovat vlastním lidem,“ odpověděla. „Eliza dokáže Vidořád sjednotit. Mezitím bysme mohly ty a já využít příležitosti a podniknout něco užitečného zvenčí.“

„Poslouchám.“

„Předvolali si mě na tajný jednání na velitelství. Velení si tam zve agenty a spolupracovníky, jenom když jde o něco opravdu důležitýho a naléhavýho. Musí to souviset s tím, co Scion hodlá dělat dál.“ Marie zvedla tmavé obočí. „Co kdybys tam jela se mnou?“

III

PŘEVŘÁCENÝ SVĚT

Praha
15. září 2060

Praha během zlaté hodinky zářila jako bronzový poklad. Jako by někdo snové krajině vdechl život, byla zdobná a propracovaná jako filigrán, krásné štukování jako krémové zdobení na dortu. Dokonce i dveře tu byly jedinečné. Dokázala jsem si představit, že když některými projdu, ocitnu se v Podsvětí.

Nikdo si mě tady, na těchto ulicích, nevšímal. Pomyšlení, že existuje život mimo Scion, svět, který není pokřivený konceptem nepřirozenosti, mi bylo tak dlouho tak vzdálené, že jsem na to skoro zapoměla. Uběhlo dvanáct let a celý život.

Stromy právě měnily barvu, jejich žlutohnědé listy pomalu opadávaly. Slunce zalévalo město měděným světlem a já s Marií jsme šly podél Vltavy a čekaly, až začnou odbíjet hodiny. Domluvila mi spolupráci s jejím supervizorem Radomírem Doleckem.

V Praze nebyly přenosové obrazovky. Jejich nepřítomnost mi připomněla Scarlett Burnishovou. Její rozhodnutí mě zachránit ji připravilo o všechno.

Verča se s námi měla setkat, až jí skončí směna, a zavést nás za Radomírem. Ale nejdřív jsem se potřebovala projít, setřást ze sebe otupělost. Marie mi půjčila pletenou čapku, abych se mohla na veřejnosti líp skrýt. Pověděla jsem jí všechno o devíti týdnech v Paříži i o práci pro Domino.

V hlavě mi znělo všechno, co jsem se během snídaň dozvěděla. Ty dva letecké útoky musely pro Scion představovat pořádnou ránu, ale připojení Norska k republice jejich dopad jistě zmírnilo. Každý krok, který jsme podnikli proti kotvě ve snaze vytrhnout ji ze země, ji jenom zabořil o kus hlouběji.

Útoky taky vysvětlovaly jizvičky na mojí tváři, jejich dvojčata jsem našla i na rukou. Kéž by se takhle rychle daly rozluštit i další záhady.

„Zdá se, že pro Domino odvedla kus práce,“ řekla Marie a vrátila mě tak do přítomnosti. „Proč z tebe teda udělali jen spolupracovníci?“

„Zapálila jsem zámek ve Versailles.“

„Fakt vtipný.“ Podívala se na mě skrz veliké sluneční brýle. „Počkej. Děláš si srandu, že jo?“

„Nikdy bych si nedělala srandu ze svévolného ničení imperiálního majetku.“

„Paige Mahoneyová,“ Marie zaklonila hlavu a rozesmála se, „vždycky jsem věděla, že by z tebe byl báječný Ohnivák, kdyby bylo po mém. Učíš se.“

„Od těch nejlepších,“ mrkla jsem na ni. Na druhé straně ulice nějaký amaurotik vystupoval před davem, vodil marionetu, která hrála na maličkaté housličky. „Jsem uprchlice. Nevadí, že se tu promenáduju venku?“

„No, teoreticky jo. Zkoušela jsem tě najít v Proteanu a..“

„Proteanu?“

„Něco jako Scionet, ale neomezenej. Scion požádal Medazlo, to je Mezinárodní databáze zločinu, aby na tebe vydali mezinárodní zatykač s výstrahou. To znamená, že bezpečnostní složky po

celým světě mají za úkol uprchlíka najít a zadržet. Ale veřejnost o tom nic vědět nebude. Musela bys fakt hledat.“

„Musí se tím řídit všechny země?“

„Ne, a česká vláda Scionu napomáhat nebude. Jasně, nesmíme taky zapomenout na zvláštní odměnu, kterou Scion nabízí za tvoje dopadení, což je něco kolem dvaceti milionů liber.“

Dvacet milionů liber. To byla tak nechutná suma, že jsem se skoro zasmála.

„Tyjo. Jsem skoro v pokušení udat za takový prachy samu sebe. To je absurdní odměna za holku z mléčny farmy.“

„Za holku z mléčny farmy, co za rok napáchala víc škody, než kdy Scion předvídal. Máš štěstí, že nesnášim boháče, protože jinak by mě ta odměna nalákala, abych se k nim přidala.“ Marie vytáhla elektronickou cigaretu, kterou měla zastrčenou za uchem, zapnula ji a konec se modře rozzářil. „Myslím, že na ulicích budeš v pohodě, ale doporučuju nepřítahovat pozornost, pro jistotu.“

Přikývla jsem. Sluneční paprsky na hladině Vltavy jiskřily a blikotaly a já si vzpomněla na Temži.

„Ranthenové nejspíš z mojí nepřítomnosti nejsou nadšení, co?“

„A kdy Ranthenové nadšení jsou, hm?“ Marie vyfoukla koutkem úst mentolovou páru. „Nick to možná bude vědět, jestli nás Radomír zase propojí.“

„Setkáme se jenom s Radomírem?“

„Pozval ještě kurýra Yousryho, nevím proč přesně. A bude tam samozřejmě i Verča. Je Radomírova asistentka.“ Na věži poblíž se rozezněl zvon. „Tak co, jdeme za ní?“

„Připadáš mi nervózní.“

„Však víš, jaký to je, seznamovat lidi z různých částí vlastního života.“

Věděla jsem. Když se Arcturus Mesarthim setkal s Nickem Nygårdem, byl to vskutku podivný zážitek.

Na Malé Straně byla spousta upravených zahrádek lemovaných okrasnými stromy. Jejich listí rudlo a zlátko. V jedné zahradě se vedle růžového keře krčila žena se zahradnickými nůžkami.

Byla přibližně stejně stará jako Marie, něco kolem čtyřicítky, na sobě měla mrkváče, blůzu a přes ni přehozený zelený kabát.

Když nás uviděla, vstala, úsměv jí vykreslil vrásky v koutcích tmavých očí. Husté vlasy měla hnědé jako melasa a stažené do elegantního drdolu, odhalujícího kruhové náušnice.

„No ahoj.“

„Ahoj.“ Marie ji políbila. „Verčo, seznam se s Paige Mahoneyovou. Paige, tohle je Veronika Norlenghiová.“

„Konečně,“ pronesla Verča vřele. Její opálenou olivovou kůži zdobily pihy na tvářích a na krku. „Vítej, Paige. Tolik jsem o tobě slyšela. Jak se cítíš?“

„Líp než předtím. Děkuju, žes mi pomohla, Verčo.“

„To byla úplná maličkost po tom všem, cos udělala, aby se Scion přestal roztahovat po Evropě.“ Verča si mě přeměřila. „Vzpomněla sis aspoň na něco?“

„Zatím ne.“

„Určitě na tom ještě zapracujeme.“ Zabalila růže do hnědého papíru. „Díky, že jste se se mnou sešly tady. Jeden můj přítel byl tenhle týden na operaci, tak mě napadlo, že mu donesu květiny.“

„Říká to, jako by snad netrávila většinu svého času tím, že pomáhá lidem,“ zabručela Marie směrem ke mně.

Verča na ni něžně pohlédla a zalepila papír. „Tohle je prý po první za deset let, co jsi mimo Scion, Paige,“ obrátila se ke mně. „Praha je dokonalý město na to, abys zjistila, jak to funguje v normálním světě.“

„Musíš to tady milovat,“ řekla jsem. „Je to tu nádherný.“

„Jo. Jsem ráda, že jsem zpátky. Narodila jsem se v Praze, ale spoustu let jsem žila v Itálii.“

Kývla jsem k růžím. „Ty kytky jsou jen dar, nebo je tvůj přítel potřebuje jako numu?“

„Numu?“

„Nevím, jak se tomu říká v Česku,“ zamyslela se Marie. „Ale víš co, lásko, to, co je pro mě oheň.“

„Aha, jasně. Juraj je používá k věštění. Přesvědčila jsem primátora, aby tuhle zahradu vyčlenil právě k tomuhle účelu,“ vysvětlila Verča. „Teď může kdokoli s tímhle darem požádat o klíč a natrhat si tu květiny.“

Představa, že místní úřady vycházejí vidoucím vstříc — že by nám něco dali jen tak z dobré vůle, aby nám pomohli propojit se s éterem —, mě připravila o řeč. Probudila jsem se do světa vzhůru nohama.

„Ani tu nerozlišují sedm řádů,“ dodala Marie. „Vlastně se tohle rozdělení nepoužívá jinde než ve Scionu.“

„Naštěstí.“ Verča nesouhlasně mlaskla. „Ten pamflet je sice přeložený do češtiny, ale považuje se přinejlepším za akademickou zvláštnost. Většina z nás si prostě říká jasnovidci a s nějakými kategoriemi se neobtěžujeme. Maru, vezmeš je, prosím?“ podala Marii kytici růží. „Po večeři je zavezu Jurajovi.“

„Kam půjdeme na večeři?“ zeptala se jí Marie. „Do Překousnout?“

„Ano. Je to bar, kde se scházejí členové Domina,“ vysvětlila mi Verča. „Je poblíž Pražského hradu.“

„V Česku máte monarchii?“ zeptala jsem se.

„Už ne, ale je tady spousta památek z té doby. V Londýně na takový místa nenatrefíš.“

„Frank Weaver by na Starém Městě nejspíš omdlel,“ uchechtla se Marie.

„Pod nadvládou Scionu by se všechno muselo zavřít,“ souhlasila Verča. „Máme tu orloj, takovou připomínku nevyhnutelnosti smrti. Taky synagogy v Josefově a Týnský chrám na Staromáku — no a samozřejmě i spousta podniků s absintem.“

Jaxon by sice nad místním nedostatkem respektu ke spisku *O podstatě nepřirozenosti* pěnil vzteky, ale byl by tady ve svém živlu. Město s děsivými hodinami, kde na každém rohu nalévají absint, by promlouvalo k jeho vybranému vkusu. Arcturus by strávil celé měsíce zkoumáním tohoto místa plného operních sálů a galerií, muzeí a líbezných zahrad. Praha byla oslavou lidské

představivosti, do jejichž dlážděných ulic se otiskla staletí talentu. Měla jsem Arctura přímo před očima, jak se tu prochází po mém boku a všechno to nasává.

Myšlenka na něj mi znovu dopadla na hrud' jako závaží. Zlatá šňůra se odmítala pohnout.

Verča nás vedla úzkou ulicí, kde si turisté kupovali trdelníky obalené v cukru. Většinou měli vlastní fotoaparát nebo fotili telefonem. To byl další šok do mé sbírky. Ve Scionu nikdo nesměl mít foťák pro vlastní potřebu.

„Měj skloněnou hlavu,“ ucedila Marie. „Scion možná v Česku nemá prsty, ale jestli se tvůj obličej objeví na Proteanu, určitě si najdou způsob, jak si pro tebe dojít.“

Přikývla jsem a stáhla si čepici do čela.

Zastavily jsme před cukrárnou a Verča odemkla dveře měruňkově zbarvené budovy. Vkročily jsme na vnitřní dvůr a následovaly ji po schodech do bytu s malovanými stropy a výsuvnými okny. Společně jsme pak rozmístily růže do několika váz s vodou.

„Tak,“ pronesla Verča a jednu květinu položila vedle dvou stříbrných svícnů. „Převleču se a můžeme vyrazit do Překousnout. Musíme toho spoustu probrat.“

Ukázalo se, že Překousnout je sklepní bar na Hradčanech, zastrčený v křivolaké uličce, která se jmenuje Zlatá. Prošly jsme červenými dveřmi pobitými železem a pokračovaly za Verčou po schodech dolů do baru, kde odkapávající voskovice a praskající oheň v krbu držely stíny pod kontrolou.

V tomhle doupěti se shromáždilo asi dvacet lidí, jejich hlasy splývaly v sametově měkký šum. Většinou to byli amaurotici, ale na krbové římsě se blýskala křišťálová koule. Usadily jsme se u stolu blízko ohně pod obrazem ženy trhající ze stromu granátová jablka. Kdykoli jindy bych si příležitost plánovat revoluci

na novém bitevním poli daleko od Scionu vyloženě užívala, ale ať jsem se teď snažila, jak jsem mohla, nedokázala jsem se zbavit neodbytných myšlenek na Arctura. Nadine neměla důvod nastavovat pro Refájce krk, ale přesto se za něj přimluvila.

Řekni mi, kde jsi.

„Seženu nám něco k pití.“ Verča si rozpustila vlnité vlasy, dlouhé až po pás. „Co by sis dala, Paige?“

Podívala jsem se na ručně psané menu v češtině. „Já nevím, hm...“

„Dá si pivo,“ zachránila mě Marie. „Co třeba to tmavý, co jsme zkoušely?“ Verča zamířila k baru. „Stejně by ses tomu nevyhnu-la, zlato. Praha je svým pivem proslulá.“

„V pohodě.“ Ohlédla jsem se přes rameno. „Určitě se tady můžeme bez obav bavit?“

„Bezpečnější místo nenajdeš. Všichni v tomhle baru jsou nějak zapojení do Programu Domino. I když samozřejmě vím, že to není stoprocentní záruka.“ Marie se natáhla pro karafu s vodou. „Tak co si myslíš o Verče?“

„Myslím, že je milá... a ty okouzlená.“

„Je to tak poznat?“

„Jo. Tvoje červený tváře by byly vidět až z Galway.“

„Pravda.“ Marie se za Veronikou láskyplně podívala. „Víš, že mluví plynule sedmi jazyky? Pracovala jako interiérová designérka, profesionální zpěvačka, průvodkyně a dělala i jiný věci, jednu úžasnější než druhou. Jo, a hrála vedlejší roli v jednom oceňovaném italském filmu. Tohle všechno, a ještě jí není ani čtyřicet. Jak jsem ji mohla zaujmout, to je pro mě záhadou.“

„Co tím myslíš?“

„Je prostě tak hrozně zajímavá. No znáš to, když potkáš někoho, kdo vede naprosto fascinující život, tak ten tvůj je v porovnání s tím tak nějak... šedivej.“

„Jasně,“ přisvědčila jsem. „A tohle říká žena, která v patnácti bojovala ve válce, utekla z vězení, stopovala přes celou Evropu, připojila se ke zločineckému podsvětí v říši, kterou vytvořili obři

z umírajícího světa, pomohla nakopnout revoluci, pracovala jako špiónka a umí přečíst budoucnost z ohně.“

Marie otevřela pusy, zavřela ji a naklonila hlavu. „Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela.“

„Mimi.“

Ten hlas patřil ženě jako věchýtek. Hnědá pleť se jí leskla horkem a na dlouhých tmavých vlasech měla ležérně posazenou pletenou čepici. Zakřenila se na Marii, která jí vyšla v ústrety s otevřenou náručí.

„Nuray,“ pozdravila ji Marie vřele. „*Kak ja karaš, prijatelko?*“
„*Bivam.*“

Vyrazily k baru v družném rozhovoru, mluvily jazykem, který byl tedy nejspíš bulharština, a nechaly mě tam s dalším příchozím. Byl to dobře stavěný muž se zahnutým nosem a řídnoucími černými vlasy, naolejovanými a sčesanými z hnědé tváře.

„Radomír Doleček,“ představil se. „Pamatuješ si svoje krycí jméno?“

„Flora Blakeová,“ odpověděla jsem.

„Skvěle.“ Radomír ke mně napřáhl velkou ruku a já jí potřásla. „Rád tě poznávám. Nina mi řekla, že ses probudila ve Vratislavi a nepamatuješ si, jak ses tam dostala.“

„Ano.“

„Předpokládal jsem, že to bude kvůli amnestické proceduře, ale ty si na Domino pamatuješ.“ Sundal si kabát. „To je znepokojivý vývoj událostí.“

„Tak už to bohužel v mém životě bývá.“ Podívala jsem se na druhou stranu místnosti, kde si Marie povídala s Nuray a Verčou a všechny tři přitom čekaly na pití. „To ty ses postaral o to, aby Nina nepřišla o svoje vzpomínky.“

„Ano. Poznal jsem, že by z ní mohla být dobrá instruktorka, i když na práci v terénu je trochu moc zbrklá.“

„A co tu vlastně děláte?“

Radomír si na stole propletl široké prsty a ukázal mi jednoduchý zlatý prsten na levačce.

„Libušin institut v Praze je nejstarší tréninkové zařízení Programu Domino, byl založen skoro před třiceti lety,“ řekl.

„Nenapadlo mě, že je Domino tak starý.“

„Jo, ale rostlo docela pomalu. Máme širokou síť náborářů. Hledají lidi s potenciálem, kteří by se hodili pro práci v utajení ve Scionské republice. Veronika patří mezi ty nejlepší.“ Kývl směrem k ní. „Posuzujeme jejich předpoklady a trénujeme je, aby přežili. Ty to nepotřebuješ, protože přicházíš zevnitř, ale měla by sis projít výcvikem soubojů a sabotáže. Jestli jsem to dobře pochopil, ani ty, ani Nina jste nic takového nepodstoupily.“

„Pokud vím, tak mě ani nikdo nijak neposuzoval,“ připustila jsem. „Myslím, že jsem byla výjimečný případ.“

Jaksi jsem pochybovala o tom, že bych hodnocením prošla. Vždyť jsem tou dobou zrovna vylezla z mučírny.

„Pro agenty je nebezpečné pracovat bez pořádného proškolení a přípravy. V posledních měsících se velení uchyluje ke zkratkám až moc často. Nějak se nám ty výjimečné případy množí,“ povzdychl si Radomír. „A proto máme problémy. Scion postupuje rychle, takže Domino dělá totéž.“

„Co to tady do ní valíš, Rado?“ Marie se vrátila se třemi pivy, na každé sklenici seděla pěnová čepice. „Ber ho s rezervou, Paige. Je větší měkkota, než se zdá.“

„Takhle bys jí říkat neměla,“ varoval ji Radomír. „Ta odměna, co je na ni vypsána, je dost lákavá.“ Když k němu Marie natáhla ruku se sklenicí, mávl rukou. „Dneska večer ne.“

„Aspoň jsem to zkusila.“ Marie si sedla vedle mě. „Kde je Yousry?“

„Na cestě. Musí se ještě najíst.“

„Super, aspoň zbyde víc pro nás.“ Podala mi pivo. „Na, zlato. Vítej ve svobodném světě.“

„Díky.“ Usrkla jsem si piva. Bylo tak hořké, že jsem se zašklebila. „To je hnus.“

Marie se zakřenila. „Já osobně tohle pivo zbožňuju, ale není to pití pro každého.“ Silou vůle jsem se snažila pivo přesvědčit,

aby zesládlo, a znovu se napila. „Seženu ti víno, ať tu pachut spláchněš. Nějaký pěkný moravský červený.“

Verča se vrátila sama, zatímco druhá žena zamířila k jinému stolu. „To byla moje dávná přítelkyně Nuray Erçetinová,“ zaskvětila mě Marie. „Pomohla mi s tím přepadením Čakalně.“

„Scion ji během toho identifikoval. Okamžitě jsme ji stáhli,“ dodal Radomír. „I na ostatní bedlivě dohlížím, abych věděl, jestli je taky nebude potřeba odvolat.“

„Když si nás v Dominu najímali, moc dobře věděli, co jsme v tom vězení prožili,“ řekla Marie. „To někdo doopravdy čekal, že osvobodíme jednoho člověka a zbytek tam necháme hnit?“

„Především tě tam vůbec neměli posílat.“

„Tak to už by o práci stačilo,“ vložila se do toho Verča. „Najíme se a užijeme si příjemnou společnost.“ Zvedla půllitr s pivem a usmála se. „Na zdraví, přátelé.“

„Na zdraví,“ zopakovali Marie a Radomír a všichni jsme si přitukli. Obrnila jsem se a znovu se napila.

Verča mi na uvítanou v Praze objednala opulentní hostinu. Pečenou kachnu a bažanta, steak s česnekovou marinádou, mísu houbové polévky, kořeněné hovězí párky, smažený sýr, strouhané syrové zelí, kuře obalené ve strouhance a hustou dušenou kozí směs, po které následovaly meruňkové knedlíky a celý medovník se šlehačkou a nasekanými vlašskými ořechy. Hovězí jsem si jako obvykle nedala, ale ostatní jídlo mi hned zachutnalo.

Radomír moc nemluvil, ale Marie s Verčou obstaraly hovor za nás za všechny. Bavily se o kapele, která právě byla ve městě na turné, o baletu, který navštívily. Verča byla skvělá vypravěčka. Popisovala místní duchy, například poltergeista z Černínského paláce a stín zloděje, jehož seschlá ruka visela v kostele na Starém Městě.

Spokojeně jsem poslouchala a uzobávala jídlo, upíjela piva. Než jsem se propila k napěněným zbytkům na dně sklenice, pivo už mi chutnalo líp, což nejspíš znamenalo, že jsem opilá.

„No vida,“ poplácala mě Marie po zádech. „A teď ti koupím to víno, co jsem ti slíbila.“

„Jsi si jistá?“

„No jasně — tohle je na nás. Verča a já tě zveme napůl.“ Vstala a sklenici vzala s sebou. „Nebo třeba Radomír pootevře mocnou peněženku Domina, když ho dost opijeme.“

Radomír si usrkl vody. „Chci mít čistou hlavu.“

„Bavil ses vůbec někdy za celej svůj život?“

„Na to mám moc práce. A k tomu, abych se bavil, nepotřebuju alkohol,“ řekl. „Ale jo, zaplatím za vás.“

„Hodnej.“

Spustilo violoncello a někdo k tomu začal zpívat. Jakmile Marie zmizela, Verča vklouzla na její místo. „Dáš si ještě něco, Paige?“

„Tyjo, ne, jsem přecpaná,“ řekla jsem popravdě. „Děkuju.“

„Chutnalo ti pivo?“

„Lahodný.“ Než mi mohla nabídnout další, pronesla jsem: „Radomír mi říkal, že jsi náborářka.“

„Jo. A taky administrativní pracovnice a překladatelka v Libušině institutu. Chtěla jsem být zpravodajská agentka, ale Domino jasnovidce do Scionu moc často neposílá — neustále by nám hrozilo nebezpečí, že nás rozpoznají a popraví. Takže dělám, co můžu, aspoň zvenčí.“

„Marie se zmínila, že se znáte už pěkně dlouho.“

„Dvacet let.“ Verča si cucla piva. „Je to docela dobrý příběh. Rozhodla jsem se, že než nastoupím na univerzitu, budu chvíli cestovat, ještě se dvěma přáteli a se svou sestrou Deborahou. Po dvou týdnech, co jsme vyrazili, kotva podnikla invazi do Řecka. Scion nikdy předtím na žádnou zemi nezaútočil, takže to byl pořádný šok.“

„Zas takový šok to nebyl,“ vložil se do hovoru Radomír. „Musela jsi být moc mladá nebo mimo, jinak bys o tom musela něco slyšet.“

„Možná. Navzdory nebezpečí jsme byli odhodlaní splnit si svůj cíl a navštívit všechny země svobodný Evropy,“ pokračovala

Verča. „Náš výlet měl končit v Bulharsku v Kazanluku. Po pár měsících jsme usoudili, že nám nic nehrozí, že se Scion spokojí s Řeckem, a vydali jsme se do Růžového údolí. Několik dní po našem příjezdu Scion překročil bulharský hranice.“

Radomír zavrtěl hlavou.

„Všechny lety zrušili,“ pokračovala Verča. „Bylo to ke konci našeho výletu, takže jsme neměli moc peněz. Stopovali jsme nebo šli pěšky, než jsme utratili poslední peníze, dostali jsme se až do Sofie. V hlavním městě zůstala třet spousta lidí. Marie rozdávala jídlo cizincům. Všimla si, jak moc se bojím, a rozesmála mě, i když jsme ani jedna neznala řeč té druhé.“ Dopila pivo. „Scion vytáhl na město jen pár dnů po našem příjezdu. Moje sestra má cukrovku, a protože jí brzy začaly docházet léky, nebyla na tom dobře. Scion se blížil, tak Marie podplatila na nádraží jednoho strážníka, aby nás dostala na poslední vlak ze Sofie. Jenže jí pak nic nezbylo na to, aby se odtamtud taky dostala do bezpečí.“

Marie za tu laskavost strávila roky ve vězení.

„Dorazili jsme do Srbska jen chvíli před Scionem,“ vyprávěla Verča. „Rodiče na nás čekali v Bělehradu a Deboru jsme odvezli do nemocnice právě včas. Marie jí zachránila život.“

„A pak jste se znovu potkaly tady.“

„Nakonec jo. Po tom útěku jsem se přestěhovala za studiem do Itálie, ale často jsem přemýšlela, co se stalo s tou mladou bojovnicí, která nám pomohla. Když jsem se vrátila do Prahy, ucházela jsem se o práci v Libušině institutu, myslela jsem, že je to soukromý muzeum. Když jsem zjistila, jak je to doopravdy, požádala jsem, aby mě poslali do Scionu Východ, chtěla jsem tam Marii najít.“

„Samozřejmě jsem Verčinu žádost zamítl,“ řekl Radomír.

„Jo. Radomír našťěstí letos Marii našel sám.“

A právě v tu chvíli se Marie vrátila. Podala mi sklenku červeného vína.

„To jsou mi ale vážný tváře.“ Pro sebe přinesla panáka absintu. „Radomír vyprávěl nějaké vtíp, nebo co?“

„Verča nám líčila, jak jste se potkaly,“ vysvětlila jsem.

„Aha.“ Marie ji políbila na spánek. „Ěter byl laskavej a svedl nás zase dohromady.“

Verča ji vzala za ruku a něžně se na ni usmála.

„Teď když jsme po jídle, musíme se pustit do práce,“ řekl Radomír. „Floro, pověz mi, prosím, všechno, co si pamatuješ.“

Začínala jsem být unavená, ale znovu jsem to celé zopakovala tak podrobně, jako když jsem to poprvé vyprávěla Marii. Jakmile jsem skončila, Verča se naklonila ke svíčke.

„Flora potřebuje ochranu, Radku. Mohla by zůstat v Praze a projít si tréninkem, kterej už dávno měla mít. Zajistíme jí bezpečí, uděláme to stejně jako s ostatníma uprchlíkama, třeba s Nuray.“

Radomír dlouho mlčky seděl, ponořený do myšlenek.

„Tenhle únos možná není ojedinělý incident,“ řekl nakonec. „Domino za posledních pár měsíců odhalilo už několikáté porušení bezpečnostních protokolů. Nevím, jak si ty Američany přebrat.“

„Nejsem si na sto procent jistá, že to byli Američani, ale..“

„Každopádně se musíš neodkladně sejít s velením. Informoval jsem je dnes ráno o tvém návratu a oni už požádali o schůzku,“ pokračoval Radomír. „Tvoje bývalá supervizorka tě označila za pohřešovanou, ale velení ti může znovu obnovit status spolupracovnice.“

„A kde mají sídlo?“

„Z bezpečnostních důvodů ti přesnou lokaci neprozradím, každopádně naše velitelství je v Itálii. Marie se tam taky chystá. Mohl bych zařídit, abyste jely spolu.“

Vyměnila jsem si s Marií rychlý pohled. To tajné setkání, o kterém se zmínila.

„To by bylo super,“ odpověděla Marie za mě. „Nerada bych o Floru zase přišla.“

„Yousry vás odveze. Proto jsem ho požádal, aby za námi dorazil.“ Radomír se zamračil. „Když už o tom mluvím, tak mu raději hned zavolám. Takhle pozdě obvykle nechodí.“